

*Királynőnk,
Veled örömmel!*

Családnapok 2017

Királynőnk, Veled örömmel!
Családnapok
2017

KIRÁLYNŐNK, VELED ÖRÖMMEL!

Családnapok,
2017

Családok a Családért Egyesület
Óbudavár, 2017

Szerkesztette:
Dr. Lőw Péter és Helga

Borítóterv:
Lőw Helga

Lektorálta:
Dr. Bodó Márton és Rita
Komáromi Ferenc és Mária
Dr. Török Péter és Orsolya
Dr. Lőw Péter és Helga

ISBN 978-615-5490-11-8

Kiadja a Családok a Családért Egyesület
8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.
www.schoenstatt.hu • iroda@schoenstatt.hu
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke
Kottagrafika, nyomdai előkészítés: Palásthy Bt. • www.PalasthyBt.hu
Nyomás: Vareg Nyomda • www.vareg.hu
Felelős vezető: Bernwallner Viktor

Tartalomjegyzék

Ajánló.....	7
Királynőnk, Veled örömmel!.....	9
<i>Erhard Gertrud-Mária nővér, Dr. Török Péter és Orsolya</i>	
Öröm – vértéződés – hála	15
<i>Abai Tibor és Zsuzsanna</i>	
Ingabiztonságból fakadó meglepedettség.....	19
<i>Reményi László és Judit</i>	
Gyermekeink kapcsolatszomjasak.....	23
<i>Gyuk Balázs és Katalin</i>	
A királynő életet ad	29
<i>Soós Viktor és Zsuzsanna</i>	
A jó légkör kulcskérdés	35
<i>Oszvald Ferenc és Enikő</i>	
Eljutni a csúcra	39
<i>Dr. Sallai Tamás és Éva</i>	
Szomjazzuk az igazságot, ami felszabadít.....	45
<i>Pelle Tamás és Ágnes</i>	
Üres fészek.....	51
<i>Oszoli Dénes és Márta</i>	
Az ima ereje	57
<i>Petőházi Attila és Anita</i>	
Öregeink, betegeink értéke.....	61
<i>Dancsok Tamás és Edina</i>	
A krisztusi új ember anyja és mintaképe Mária	67
<i>Joseph Kentenich</i>	
<i>1954. március 1. – 1954. március 31.</i>	
<i>nagybőjti előadássorozatából</i>	

Ajánló

Az óbudavári kápolnában Mária megkoronázására készülünk októberben. Idei jelmondatunkat is ennek fényében választottuk: Királynőnk, Veled örömmel!

Szeretnénk a Szűzanyát meghívni az életünkbe, elismerni őt királynőnknek! Amikor szeretetünk és elköteleződésünk jeleként megkoronázzuk a Szűzanyát, akkor megerősítjük a szövetségünket Vele, és ő is megerősíti a szövetségét velünk. A koronázásban kérhetjük azt is, hogy ha valamiben hiányt szenvedünk, nehézségeink adódnak, ha valamiben tanácstalanok vagyunk, akkor Királynőnk egészítse, pótolja ki mindazt, amit a magunk erejéből nem tudunk megoldani, adja meg, amire igazán szükségünk van.

A pálosok a czeŕstochowai búcsújáráhely Fekete Madonna-kegyképe megkoronázásának 300. évfordulójára készülnek. Idén már nem arany koronával akarják megkoronázni Máriát, hanem a hívők evangéliumi életével. Így gondolkodnak erről:

„Mi alkotjuk Mária Élő Koronáját. Az arcunkra van írva egész életünk, s annak minden története. Szemünkben egyaránt tükröződnek a vágyaink, az élményeink, az örömeink és a szenvedéseink. Szeretnénk Mária arcképévé válni! Valami különösen szépet ajándékozz Máriának. Talán szentgyónáshoz járulsz sok év után, kiengeztelődsz valakivel, akivel hosszú ideje konfliktusod van. Esetleg elhatározod, hogy szakítasz valamilyen szenvedélyeddel, de választhatsz valamit, ami mindennap motivál a megtérésre, felkészít életed megváltoztatására. Ez lehet pl. egy tized rózsafüzér elimádkozása, szentírásolvasás, lelki olvasmány...

Találj valamit te magad. Valamit, amit épp Te ajánlhatsz fel Máriának!”

„Ha október 7-én a magyar korona másolata az óbudavári kegykép fölé kerül, a Szűzanya nem fog megváltozni tőle. Nekünk kell változni, megtérni, igazi igent mondani Isten ránk vonatkozó tervére, a Szűzanya nyomdokain járva. »Legyen nekem a Te igéd szerint!«”

Idei jelmondatunk az örömeire is felhívja a figyelmet. Nem félve és panaszkodva kell tekinteni az életre, hanem meglátni azt és örömet szerezni.

„Jézus feltámadása nem csepegtetővel adagolt örömet, hanem az egész életet beborító örömszuhatagot jelent. A keresztény létet nem lágy örömszellők lengik át, hanem mindent magukkal sodró örömhullámok borítják be” – mondja Ferenc pápa.

Az idei családnapi füzet ismét a mai kor kérdéseire, problémáira igyekszik válaszokat keresni. Ahogy Henry Boulard mondja: „A mai emberek nem mások, mint a régiek, csak mélyebb válaszokra várnak!” Segítsenek ezek a gondolatok hozzá bennünket, hogy valóban schönstatti válaszokat tudjunk adni életünk kihívásaira, hogy visszatérjünk az elhatározásainkhoz, hogy a hétköznapijaink ne legyenek hétköznapiak. Lendületet kapjunk szövetségünk elmélyítéséhez, emeljük a magunkkal szemben támasztott követelményeket a legmagasabbra!

Ahogy a minap húzott kis atyatelefonos kártyán olvastuk Kenenich atyától: „Imádkozzon sokat és támasszon magával szemben szigorú követelményeket.”

Jó életre váltást kívánunk a szerzőpárok nevében!

Budapest, 2017 májusában

Dr. Lőw Péter és Helga

Királynőnk, Veled örömmel!

Erhard Gertrud-Mária nővér, Dr. Török Péter és Orsolya

Meríteni az élet forrásából, élet Óbudaváron

Sokan vagyunk, fiatalok vagyunk. Nálunk dinamikus és friss az élet.

Ősszel Óbudaváron idén is lezajlott az ifjúsági találkozó 150 fiatalal.

*E csodálatos ország ismerős nekem,
Tábor fényében napsütötte otthonunk,
hol Háromszor Csodálatos Asszonyunk
kedvenc gyermekei között lankadatlan
minden szeretetadományt megjutalmaz:
csodálatos lényét nekik megmutatja,
életüket termékennyé gazdagítja;
házam nekem ez ország, Schönstatt, életem!*

(Ég felé c. könyv)

A világháború után 1946-ban Kentenich atya tartott egy nagy konferenciát a Schönstatt Mozgalom képviselői számára. Ezt az alkalmat Koronázási Hétnek nevezte el. Három életfolyamatot hangsúlyozott: öröm, hála, vértéződés.

A koronázás éve: az öröm, a vértéződés, a hála éve

Nem félve és panaszkodva kell tekinteni az életre, hanem meglátni az örömet és örömet szerezni.

Sok kegyelmet kapunk. Ne tegyünk úgy, mintha csak nehézségek léteznének. Vértéződjünk fel a jövőre, a résztvevőket tegyük fitté, hogy csoportjaikat és az egész mozgalmat a jövőben hordozni tudják, legyünk képesek építeni a jövőt. A következő év legyen az öröm, a hála és a vértéződés éve.

Az öröm éve

Gondoskodjunk örömről ebben az évben: csodálatosan erős családjaink vannak, szentmiséink, beszélgetéseink, a szentélyünk ereje, örömeink az összejöveteleinken, egymás közt, találkozóinkon. Kerüljünk minél több mindenkivel kapcsolatba, üzenet: Fontos vagy nekem! Legyen minél több program, amelyben az örömnek helye van.

A vértéződés éve

Élni, nevelni: a nevelés az élet szolgálata. Pedagógiailag munkálkodni: képezni és formálni – ez a mi karizmánk. Idén elindul egy kollégiumi képzés Budapesten a Kentenich-pedagógia módszereinek alkalmazásával.

Felelősség a vezetésben?

Új előadóképzés indul Óbudaváron, újra kezdődik a Vértéző, a fiatal fiúk programja és a Portréning (értsd: portré tréning), a fiatal lányok önképzésére.

Az Apostolképzőn is szép, ahogy új évfolyamok indulnak és képződnek.

A hála éve

Olyan sok minden van, amiért mi egyénileg, családként és mozgalomként is hálát adhatunk:

- Hála az óbudavári Schönstatt-központért,
- Hála az újonnan létesülő budapesti központért,
- 20 éves a Családakadémia,
- 10 éves a Házaspárok útja: ökumenikus Házaspárok útja ünnep,
- Hála azoknak, akik a Schönstattot Magyarországra hozták: Gódány családunknak és Tilmann atyának
- Hála a szentháromságos Istennek, aki köztünk működött.
- Hála a Háromszor Csodálatos Asszonyunknak, aki szerfelett termékenynek bizonyult, aki az ifjú szíveket magához vonzotta, aki valóban királynőnké vált itt Óbudaváron.

Szeretnénk neki hálát adni, arra kérni őt, hogy az élet tovább fejlődhessen.

Hála azoknak is, akik a kereszténységet Magyarországra hozták, István királyunknak.

Meghívom Önöket, hogy a vértéződés mellett az örömet és a hálát is gyakoroljuk a koronázási készüllet során: Miért szeretnék hálát adni? Minek örülök?

Miért jó a Szűzanyával kapcsolatba kerülni?

Ő a kegyelemmel teljes ember. Az ő mentalitása, gondolkodásmódja hatással van ránk, ha kapcsolatban vagyunk vele. Részesülünk az ő hitéből, alázatából. Megtanít imádkozni, ha kérjük, igazán, belső igent mondani Isten ránk vonatkozó tervére, akarására. Megtanít olvasni a gondviselő Isten jeleiből. Isten szándéka szerint mi, emberek, eszközök vagyunk egymásnak a Hozzá vezető úton. A Szűzanya Isten legjobb eszköze.

A Szűzanya királynő

Máriát a szentháromságos Isten koronázta meg a mennyben. Hatalmából és dicsőségéből részesítette őt. A mi emberi gesztusunk (megkoronázzuk őt) a hála és a szolgálatkészség kifejezése.

Mária Isten győzelmi jele. Ő a zászlóra tűzött cél. Ilyennek gondolta el Isten az embert a teremtéskor. Az ő életében teljes harmóniában van az emberi és az isteni tevékenység. Ő nem egy ájtatosság, hanem a hit és az élet egysége. Ő a kiteljesedett emberi méltóság, akiben Isten akarata teljesen érvényre jut. Alázata miatt ő a legnagyobb szent az emberek között. Istenképisége ragyog a koronában. Ő a mennyország ajtaja. Mi is ezt a küldetést kapjuk: útjelzők legyünk mások számára a mennyországba vezető úton.

Az Egyházban a II. századtól kezdve Máriát koronával ábrázolják, királynőként emlegetik. 1717-ben, pl. Lengyelországban koronázták meg. Így idén hatalmas nemzeti ünnep van Lengyelországban: 300 éves a częstochowai kegykép koronája. A magyar pálos rend csatlakozik ehhez az ünnephez *Légy Mária élő koronája* címmel. (Érdemes megnézni a <http://www.palosrend.hu/aktualis/625-maria-elo-koronaja-honlapot!>)

A schönstatti lelkiségben is komoly hagyománya és jelentősége van a koronázásnak. Kentenich atya a II. világháború kitörésének

kezdetén a nővérek egy csoportjával válaszként a politikai helyzetre, teljesen a Szűzanya vezetésére bízták magukat, és megkoronázták a Háromszor Csodálatos Anyát (lásd II. alapító okirat). Ezen az ünnepi alkalmon elmondott beszédében idézi Kentenich atya a magyar nemeseket, most nem Mária Teréziához, hanem a Szűzanyához intézve szavait: Életünket és vérünket a királynőnkért!

Később a dachauai koncentrációs táborban Kentenich atya társával együtt többször is megkoronázta a Szűzanyát, mint a láger és az egész világ királynőjét. A legnagyobb szükségben a legnagyobb bizalommal fordult Máriához.

A Szűzanya megkoronázásával a háziszentélyünk az ő trónusává változik. A mi életünk is komoly méltóságot kap, ha ezt a gesztust megtesszük.

„Hercegek és hercegnők leszünk egy olyan korban, amikor mindenütt kéjsóvár rabszolgák szaladgálnak körülöttünk” – mondta Kentenich atya.

A feleségem is lehet a királynőm! Vannak férfiak, akik más asszonyok előtt szellemesek, elevenek és túlradnak az udvariasságtól; az évszázad nagy szépítői. A saját feleségükkel meg úgy bánnak, mint egy cselédlánnyal.

(Férfiakhoz fordulva)

Amikor a feleségemmel együtt belépünk egy helyiségbe, ahol több asszony is van, gondoskodom arról, hogy mindenki észrevegye, hogy a számomra csak egy királynő van. Erről gondoskodom. A többiek pedig a „szolgálók”. Barátaim, ez fontos! Önök házasodtak

meg, nem én! Önöknek van királynőjük. De nekem is van. Kedves férfiak! Én beszéltem már a királynőről. Gondoskodjanak arról, hogy az Önök királynője is legyen olyan ismert, mint az enyém; gondoskodjanak róla, ahogy én gondoskodom az enyémről. Mondhatják persze, hogy én is a Szűzanyát választom királynőmnek. De Önöknek ezt nem szabad, mert a házasság szentség. A házas embernek az első királynője a felesége. Pont.

És ez a királynő Mária képmása az életemben. Amikor pedig a Szűzanya áldozatot akar tőlem, akkor ez a kis Mária (a feleség) fogja megmondani, hogy mi legyen az.

Nehéz ugye az élet a házasságban. Ha tudtuk volna, inkább papok leszünk. Itt van még a finom figyelmesség. Tisztelem a feleségemet, amikor figyelmes vagyok iránta, amikor meghallom a szavát. Amikor mond valamit és azt komolyan veszem, vagy megkérdem a véleményét. Észrevehetővé teszem, hogy számomra ez az asszony fontos. A tiszteletnek és a nagybecsülésnek ez a jele fontos lehet. *(Részlet Tilmann atya beszédéből, Családnapok magyaroknak, 1991. jún. 26. Bécs, Kahlenberg)*

A koronát mi is megkapjuk, azzal, hogy a Szűzanya az eszményünk és tőle kapjuk a megbízatásainkat. Az ő szolgáló, engedelmes lovagjaivá szeretnénk válni.

A Servus Mariae, Mária szolgálja az igazán szabad ember. Isten akaratában gyökerezik, semmi más tömeghatás nem hajlíthatja el céljától.

Mária megkoronázásával kifejezzük szolgálatkészségünket, amit a schönstatti lelkiességben biankó felhatalmazásnak is nevezünk. Teljes bizalommal szabad kezet adok a Szűzanyának a saját nevelésemet illetően. Elfogadok a kezéből bármit, örömet és nehézséget, mert ő mindig az üdvösséghez akar segíteni.

Koronát ajándékozni, a koronázás a szeretetszövetség-kötés egy formája. A mi királynőnk az Élet Királynője, aki ismeri az élet örömteli és aggodalommal, fájdalommal, nélkülözéssel teli oldalát is. Forduljunk hozzá nagy bizalommal, és tegyük meg őt életünk királynőjévé!

Ha október 7-én a magyar korona tűzzománcból készített másolata az óbudavári kegykép fölé kerül, a Szűzanya nem fog megváltozni tőle. Nekünk viszont változásra, elmélyülésre felhívó jel lesz a korona. Nekünk kell változni, megtérni, igazi igent mondani Isten ránk vonatkozó tervére a Szűzanya nyomdokain járva. „Legyen nekem a Te igéd szerint!” (Lk 1,38) A ránk bízott feladatokat ezzel a lelkülettel, belső odaadottsággal végezni, a nehézségeket, a környezetünkben levő nehéz embereket ezzel a lelkülettel fogadni. Így szól hozzánk is János apostol szava: „Légy hű mindhalálig, s neked adom az élet koronáját.” (Jel 2,10)

Abban a mértékben, ahogy mi koronát ajándékozunk a Szűzanyának, úgy kapjuk mi is vissza tőle.

Nézzük, hogyan építhetjük be mindezt a hétköznapijainkba?

- Mit ajándékozhatunk a Szűzanyának ma, holnap, holnapután?
- Minek örülne Mária?
- Mit vár tőlünk, hogy megtegyük a mindennapi életünkben?

Forrás: Meríteni az élet forrásából: Zsinat, Óbudavár, 2016. november 4-6.

Királynőnk, Veled örömmel! Dr. Török Péter és Orsolya

Öröm – vértéződés – hála

Abai Tibor és Zsuzsanna

A gyom is a föld édes gyermeke. Ahhoz, hogy a föld répát teremjen, dolgoznunk kell – mondta nagyapám.

Mikor jön már egy kis eső? Miért nem süt végre a nap? Miért nem kaptam több fizetésemelést? Ezek a „félíg üres pohár” életérzéseink jelen vannak a napjainkban, pedig a pohár félíg tele van. A rosszszat könnyebben meglátjuk, sokáig izlelgetjük, csámcsogunk rajta – mondta Tilmann atya. Ez ízlik. Sajnáljuk magunkat, magunk körül forgunk. A panaszkodás, az önsajnálát, az elégedetlenség igazi, életerős „gyomnövények”. Bárki szívében könnyen megteremnek, és szórják a magvaikat szerteszt. Tudatosan kell dolgoznunk azon, hogy ne vegyék el az életteret az örömeinktől.

Másik gyakori tapasztalatunk, hogy minden erőfeszítésünk, igyekezetünk ellenére sem tudunk úgy reagálni, ahogy szeretnénk. Előre megtervezzük, megbeszéljük a társunkkal, lelkivezetőnkkel. Gyakoroljuk, megpróbáljuk előre átélni a helyzetet, amiben annyiszor kudarcot vallottunk. Mindhiába. Elveszítjük a gép felett az uralmat, átveszi az irányítást a robotpilóta. Ezt a nagyszerű példát Óbudaváron hallottuk és azóta is figyeljük magunkat, hogy hányszor engedjük át a kormányt annak a bizonyos robotpilótának. Ilyenkor beelőznek az ösztönös reakciók, amelyek pl. a rossz mintáinkból fakadnak, nagyon mélyről jönnek és elemi erővel törnek elő.

A gyermekeinkkel együtt láttuk az Agymanók című animációs filmet, ami egyszerűen és szemléletesen ábrázolja ezt a küzdelmet, amit az öröm, a félelem, a bánat, a harag és az undor vívnak egymással bennünk az életünk minden pillanatában. A robotpilótát csak az öröm tudja hatástalanítani.

Tilmann atya sokszor mondta, hogy „Barátaim, a házasság munka”, ezt mondhatjuk az örömeinkre is: megtalálni, nagyra növelni őket, egyre többet vetni és aratni belőlük, mind-mind munka. Placid atya tanúsága szerint az örömgűjtés az életben maradás esz-köze is.

Vannak emberek, akik természetükből adódóan hamar meglátják, megjegyzik az örömeiket. Könnyedén felidéznek az esti imádságban. Másoknak lehet, hogy ez komoly erőfeszítés, de az örömgűtést semmiképpen sem spórolhatjuk meg. Az öröm állapotában nem félünk, nem reagálunk elhamarkodottan, nem gurulunk be, hanem van esélyünk arra, hogy úgy viselkedjünk, ahogyan tényleg szeretnénk.

Kentenich atya a Szűzanya nagyszerű eszközeként észrevette a tömegember-jelenségben lévő hatalmas kockázatot. Ezt a meglátását sajnós, a történelem igazolta is. Küldetésének tekintette, hogy az embereket a Szűzanya iskolájába vezesse, ahol olyan szabad személyiséggé válnak, akik ellen tudnak állni a tömeg látszólagos biztonságának.

A középkor lovagi öltözkéneke fontos eleme volt a vért, amely sebezhetetlenné tette viselőjét az ellenség szúrásával, vágásával szemben. Így a lovas életét védte, biztonságát növelte.

Lelkünk vértje az öröm, amely a félelem, a harag által kiváltott rossz reakciók, döntések ellen véd. A tömeg álbiztonságát az „öröm-vért” valószínűsíti a biztonságára kell cserélnünk. Szent Pál a filippiekhez írt levelében biztat bennünket: „Örüljétek az Úrban szüntelenül! Újra csak azt mondom, örüljétek.” (Fil 4,4) 2000 évvel később Kentenich atya és Placid atya is erre biztatnak bennünket. Mindhármuk tapasztalata és ajánlása, hogy örüljünk, mert ez keresztény küldetésünk eszköze. Az öröm valódi, életmentő, biztonságot adó vértünk.

Ha ennek a páncélnak a védelme alatt sikerül győznünk (nem kiabálok vele..., nem vágok vissza..., nem engedem, hogy elragadjanak az indulataim...), akkor valami szép érzés támad a szívünkben. Egy kis győzelem, amit meg kell köszönnünk. Amikor ezután megállunk és hálát adunk a Jóistennek, ez örömet szül. És újraindul ez a lelki szélkerék.

Mit tehetünk, hogy ez a szélkerék elinduljon és folyamatos energiát biztosítson az életünkben?

A szélkereünk első lapátja az *öröm*. Mérjük fel, hogy mik az örömforrásaink, beszélgessünk róluk a társunkkal. Csináljuk egy kis örömleltárt! Ezt fontos tudni rólunk a házastársunknak, gyerekeinknek, hogy táplálni tudják bennünk az örömet. Ebben segítséget jelenthetnek pl. Gary Chapman gondolatai a szeretetnyelvekről. Ha ismerjük a saját, a társunk, a gyerekeink, a környezetünkben élők szeretetnyelvét, akkor sok apró örömet okozhatunk nekik.

Tudatosan építsük be a napunkba az örömforrásokat, és szorítsuk ki a gátló tényezőket. Pl. a reggeli dugóban ne a vészterhes híreket hallgassuk, hanem jó zenéket keressünk, vagy beszélgessünk. A munkahelyen képviseljük a „félíg tele pohár” gondolatot, ne adjuk az örömünket. Egyik kollégám nagyon tudatos az örömvadászatban. Gondosan főz minden reggel egy finom teát magának, szolgoltatja, melengeti a kezét a bögrével, ez neki egy örömgyűjtő szertartás.

Amikor érezzük, hogy kezdünk feszültté válni, veszítjük a derűnket, akkor tudatosan közbe kell avatkoznunk egy kis elvonulással, fohással, mozgással.

A tréfa, pláne, ha önironikus, a nevetés, az ízléses viccek mind-mind segítenek az oldott légkör fenntartásában.

A családuink egy öröm-kincsesbánya, de sokszor nem aknázzuk ki ezeket a kincseket. Ismerünk egy családot, ahol este örömhíradót tartanak. Máshol a fáradtan hazaérkező édesapa nem egy csendes szobába vonul el kicsit megérkezni, hanem befekszik a gyerekszobába a földre, és jöhet az apró talpak szeretet-masszázs. Van, aki a sarokból szemléli hazaérkezés után a játszó gyerekeit, sürgölődő feleségét. A megállás, szemlélődés mindannyiunk fontos örömförása, de kultúrája kiveszőben van, ezt vissza kell csempésznünk a hétköznapiokba. Ne mindig a leggyorsabb utat válasszuk, hanem néha a legszebbet, és kicsit csodáljuk meg a parkban nyíló virágokat. Anyósom ebben profi volt. Hidegvérrel szedte csokorba a százszorszépet a parkban a fűnyíró traktor előtt. Mindig volt is az asztalán egy kis csokor virág. A lehetőségeink végtelenek, de tudatosan dolgoznunk kell azon, hogy kihasználjuk őket.

Szélkerekünk második lapátja a *vértéződés*. Az öröm, a derű állapotában sebezhetetlenek vagyunk. Az öröm által a Jóisten felvértéz bennünket az ösztönös rossz reakciókkal szemben.

A harmadik lapát a *hála*. Ez sem jön mindig automatikusan. A napunk során mondjunk minden „győztes” helyzetben egy kis köszönő fohászt. A hálás szív ismét örömet talál, ez az öröm lesz a következő éles helyzetben a vértünk.

Így forog a szélkerekünk, termelve a szeretet energiáját.

Ingbiztonságból fakadó megelégedettség

Reményi László és Judit

Az értelmező szótár szerint:

INGA: Olyan szilárd test, rendszerint alul megterhelt rúd v. fonálon, kötélén stb. függő súly, mely vízszintes tengely körül lengő mozgást végez(het).

BIZTONSÁG: A dolgoknak, életviszonyoknak olyan rendje, olyan állapot, amelyben kellemetlen meglepetésnek, zavarnak, veszélynek nincs v. alig van lehetősége, amelyben ilyentől nem kell félni.

A fenti meghatározásokon elgondolkodva talán joggal kérdezhettük: mi az az ingbiztonság, és létezik-e egyáltalán? Ha netán igen, hogyan lehetünk még elégedettek is vele?

A korábbi századok emberének életét szinte teljesen meghatározta, hogy hová, milyen családba született. A gyermek vitte tovább szülei mesterségét, birtokát; származása döntötte el, ki lehet jövendőbelije; és gyakran egész életében nem hagyta el szülőhelyét. Változásra, változtatásra kevés volt az esélye, ez azonban egyfajta állandóságot, bizonyosságot és egyben biztonságot jelentett számára.

Nagyszüleink, szüleink esetében már lehetőség volt a nemzedékről nemzedékre történő váltásra. Saját családukból ismerjük a történetet: a grófi gazdaságot vezető férj és cseléd felesége gyermekeinek tanulását maga a grófi család is támogatta. Így vált lehetővé, hogy mindegyik gyerekből diplomás felnőtt lett, aki aztán vidékről a városba került, és élete során már többször eljutott akár külföldre is. Azonban egy szakma megtanulása vagy egy diploma megszerzése egyben kialakította az életutat is. Az egyszer megteremtett ott-hon a végleges megállapodást jelentette. Egy-egy külföldi út ritka

esemény volt, melyre hetekig kellett készülni, aztán pedig évekig lehetett emlékezni. Az életpálya az elejétől a végéig kevés meglepetéssel szolgált, váltóállításra vagy kitérőre nemigen kerülhetett sor. Itt is igaz lehetett, hogy ez a fajta meghatározottság állandóságot és egyben biztonságot jelentett.

Az előbbiekkal ellentétben a mai kor embere szinte folyamatosan újabb és újabb helyzetekkel, kihívásokkal szembesül. A technikai fejlődés iparágakat, munkahelyeket tüntet el. Nem elegendő egy szakma elsajátítása vagy egy diploma megszerzése. Folytonosan alakulni kell a változáshoz, követni a lehetséges irányokat. Szinte évenként egy-egy útkereszteződéshez érünk. Nem mindig értjük gyermekeinket sem. Az X, az Y és a Z generáció tagjai között áthidalhatatlannak tűnik a szakadék. Mi több, időnként idősebb gyermekeink sem értik már a náluk fiatalabbakat. A Z generáció rétegei között is megjelennek az egyelőre még keskeny, de egyre táguló hasadékok.

Igyekszünk felzárkózni, lépést tartani, az útelágazásokban újra és újra döntéseket hozni. A választott irány melletti döntéseink következtében kilengünk, mint az inga: szakmailag, anyagilag, lelkileg. Hol jobbnak ítéljük helyzetünket, hol rosszabb passzban vagyunk. Bizonytalanok lehetünk a társunkban is, mi magunk is változtunk, ő is változott. Hűségés még? Gyerekeinket nem érezzük biztonságban az utcán, az iskolai közösségben, féltjük őket e jövőtől. Csak egy dologban lehetünk biztosak: „semmi sem állandó, csak a változás maga” (Hérakleitosz).

Ez az állapot felőröl bennünket. Főleg akkor, ha a „rossz” oldalt tapasztaljuk meg. Bizonytalanok vagyunk, hogy a korábbi döntéseink jók voltak-e. A „jó” oldal viszont túlzottan magabiztossá tehet bennünket: mindent tudunk, mindent jól csinálunk, lám-lám, az élet igazolta. Másnap fordul az inga, átlendülünk és nem értjük a ma „rosszaságát” a tegnap „jósága” fényében. Nincs egyértelmű kapaszkodó!

„Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,46)

Csillapíthatatlanul leng az inga, és mi csak a mozgást és a bizonytalanságot érzéleljük, fókuszunkat veszítjük, beleszedülünk a kilengésekbe.

Nézzünk rá egy kicsit erre az ingára kívülről! Ha magunk elé képzelünk egy ingát és annak mozgását, néhány fontos megállapítást tehetünk:

- van egy felfüggesztési pont, mely stabilan tartja az egész szerkezetet;
- az ingasúly kiszámítható pályán mozog;
- biztos végpontokat láthatunk a mozgásban;
- az inga mozgása a nyugalmi állapot felé tart.

Nézzük meg, hogyan lehet ezeket a biztos pontokat saját inga életünkre leképezni!

Az inga rúdja vagy kötele végén ott a felfüggesztési pont, tekinthetjük ezt a mi fix pontunknak.

„Atyám, a kezedbe ajánlom lelkemet.” (Lk 23,46)

A rögzítési pont a hitünk, a Jóisten gondviselő és a Szűzanya oltalmazó szeretete.

„És ordít a vihar és tombol a szél és csattog a villámok tüze, azt gondolom, mint amit a hajósgyerek: az apa ül a kormánynál!” – idézi Kentenich atya egy beszédében a német nyelvterületen vélhetőleg jól ismert mondókát. Míg életünk hajójának kormányánál az Atya áll, abban is biztosak lehetünk, hogy az inga kötélén Királynőnk pontosan annyi erőt fejt ki, hogy el ne „szálljunk”. Ha kell, a szakadozni látszó kötelet gondoskodó kezével pótolja.

Ha elfogadjuk, hogy az ingamozgás szükségszerűség, a kiszámítható pályáiv biztossá tehet minket. Tudjuk, honnan jövünk és hová tartunk. Eddigi életünk eseményeinek utóízlelésével megerősíthetjük önmagunkban a gondviselésbe vetett gyakorlati hitet, és így derűsen szemlélhetjük az elkövetkező jövőt. Nagy erőt adhat ez ahhoz, hogy akkor is tudjuk szeretni a Jóistent, ha nem értjük.

Máskor az segíthet, hogy igyekszünk minden pillanatot a maga egészében megélni, nem előre vagy hátra tekingetni, mert annak óhatatlanul szédülés és bizonytalanság lesz a következménye. Itt és most! Túrmezei Erzsébet így ír erről *Itt és most* c. versében:

„...Itt, bár ezer kín a lelkembe vés.

Máshol élni lehetne édes béke.

Itt élni – küldetés.

...

Előre ne siess és el ne késs!
Máskor élni lehetne zengőbb ének.
Most élni – küldetés.”

A balett-táncos is már a második forgásánál szédül, ha nem tartja be azt az alapszabályt, hogy minden egyes forgásnál ugyanazon a ponton legyen a tekintete. „Kitekintgetés” helyett legjobb, ha teljesen az adott helyzetre fókuszálunk, illetve a fix pontunkra, az inga rögzítési pontjára figyelünk. Kentenich atya ezt így fogalmazza meg: „újra meg újra tudatosítanom kell magamban: a mennyei Atya mindenható, a mennyei Atya végtelenül jóságos, a mennyei Atya hűséges.”

Ha pedig igyekszünk a kötél hosszát is csökkenteni – közelebb kerülni a Jóistenhez, Szűzanyához –, akkor fizikai értelemben is kisebb lesz a kilengés. Addig is, amíg a vágyott és remélt nyugalmi állapotot el nem érjük, ahol a felfüggesztési pont és az inga súlypontja már nem különbözik egymástól.

Kentenich atya a következőt mondja: „Úgy kell cselekednünk, mintha minden csak rajtunk múlna, mintha Isten nem is lenne. És úgy kell bízunk, mintha nekünk semmit sem kellene tennünk.” Ott lennünk az adott körülmények között pillanatnyi legjobb tudásunk szerint, erőnket megfeszítve, egészen belefeledkezve a nem szédítő jelenbe, ugyanakkor le nem véve tekintetünket a felfüggesztés fix pontjáról.

Ha mindeközben a Szűzanya gondoskodására, szeretetére tudunk hagyatkozni, béke vesz körül minket, bármi is történik. Elégedettek lehetünk, érjen minket siker vagy kudarc. Ekkor az is egyértelművé válik, mit kell magunknak elvégezni és mikor mondjuk: Istenem, többet nem tudok, most te jössz. Vagy másképp: Királynőnk, Veled örömmel!

Házastársi beszélgetéshez kérdések:

- Hol tapasztaltunk a családi életünkben ingamozgást?
- Mi volt az a pont, esemény amely ezt a bizonytalanságot megszüntette?
- Mi tett bennünket biztossá, harcedzetté ebben az ingamozgásban?

Gyermekeink kapcsolatszomjasak

Gyuk Balázs és Katalin

Mai világunk az önállóságot, a függetlenséget hangsúlyozza. Azt sugallja, hogy az ember nincs ráutalva senkire, egyedül is megállja a helyét, sőt így tudja csak igazán megvalósítani önmagát. Tanárként nap mint nap azzal szembesülünk, hogy a diákok unottan, egykedvűen töltik idejüket az iskolában, s alig várják, hogy visszakaphassák mobiltelefonjaikat és belemerülhessenek a virtuális kapcsolataikba.

Az interneten keresztül mérhetetlen mennyiségű információval találkozhatnak a gyerekek. Idejük nagy részét kütyüjeik társaságában töltik. Tele van a fejük képekkel, színekkel, hírekkel, betűkkel... Éjjel csupán néhány órát töltenek alvással, másnap reggel további információhabzsolással indul a napjuk. Mire az iskolába érkeznek, agyuk már nagymértékben terhelt és fáradt. Mobiltelefon híján, a tanórákon pihennek, tudatalattijuk ilyenkor próbál tisztogatni, szelektálni, hártíjják az újabb információt. Nem képesek nyitottan friss ismereteket befogadni, hiszen amint kicsengetnek, újabb vizuális és információs ingeráradat önti el őket a virtuális világból. Nem tudásszomjuk, hanem információéhségük van.

Az információ pedig szűretlenül jön: nem csak a kapcsolatokat rombolja, hanem az erkölcsöt és ezáltal magát az embert is. Olaszországban 1831-ben Károly Albert király külön bizottságot létesített azzal a szándékkal, hogy az országába beáramló „*vallástalan, erkölcstelen és felforgató eszméket tartalmazó nyomtatványok*” ne léphessék át a határokat (Lemoyne János S. S.: Boldog Bosco János élete, Don Bosco Szalézi Művei, Rákospalota, 1929). Történelmi léptékkal mérve nem sok idő telt el azóta. Manapság percek alatt maguk alá temetnek bennünket a jó vagy rossz, értékes, haszontalan vagy éppen romboló információk, melyek feldolgozására sem az emberi agy, sem az emberi lélek nem képes.

A problémát Tilmann atya is megfogalmazta: „*Nagy probléma, hogy sok fiatal televízió nőről fel vagy az interneten tölti az élete je-*

lentős részét, ahol a partner nem igényli, hogy tekintettel legyen rá. A tv, mint „kapcsolat-társ”, nem igényli, hogy tekintettel legyünk rá. Mihelyt nem tetszik, átkapcsolok: itt én vagyok a király! A bécsi szelvény esetében más a helyzet. A serpenyőben van a szelet, ami követelményt állít elém, mert ha közben elmegyek sétálni, odaég a hús. Az internet vagy a tv esetében nem történik semmi baj. Csak én, én, én létezek! Így lassan egy új embertípus jön létre, aki nincs tekintettel senkire.”

Kapcsolatba kerülni, kapcsolatban maradni!

Ugyanakkor megfigyelhetjük, hogy a gyermekek jellegzetesen igénylik a valódi kapcsolatot, az intenzív rájuk figyelést. Talán ez az, amit a pedagógus pluszban tud nekik nyújtani a mindennapos felzárkózás ismeretségei mellett (helyett). A közösségi oldalakon több száz ismerőst jelölnek be fiatalok és felnőttek egyaránt. *Szomjazzák a kapcsolatokat.* A mennyiség egészen biztos, hogy a minőség rovására megy. A kapcsolat legtöbbször egy visszajelölés erejéig tart, nem jelent valódi érdeklődést, személyes odafordulást.

Karácsony után végigkérdeztem az óvodásokat, hogy minek örültek legjobban az ünnepben. Válaszul lelkesen sorolták a kapott tárgyakat. Néhány gyermek egy héttel később jött vissza az óvodába. Ők a hónap örültek legjobban karácsonykor. Szüleik sok ezer forintért vettek ajándékokat, de a gyermekek legjobban a hónap örültek és meg sem említették a bolti játékokat... A következő

kérdés így szólt: Ki játszott veled karácsonykor? A gyerekek arcáról lehervadt a mosoly. Szomorúan mondták, hogy senki nem játszott velük... Mit ér a sok csillogó tárgy, az új játékok, ha nincs kivel összekacsintani játék közben, ha nincs kivel együtt nevetni...

Nekünk, szülőknek, nevelőknek, legfontosabb hivatásunk, hogy a reánk bízottakat Istenhez vezessük: a házastársunkat, a gyermekeinket, a tanítványainkat és a lelki gyermekeinket. Kerüljünk kapcsolatba velük, valódi szoros kapocs legyen közöttünk, lépjenek a szíveink közösségre egymással. Ez munka, élethosszig tartó áldozat és öröm egyben. Ismerünk egy pedagógust, akinek az összes diákja úgy érzi, hogy ő a tanár kedvence. Mindenkiire teljes mértékben odafigyel, amikor megszólítja. Valódi kapcsolat van köztük. És olyankor valóban csak arra az egy tanítványára összpontosít, aki előtte áll.

Az élet a szeretet világhálója

Az ember alapvetően közösségi lény. Szívébe van ültetve a vágyakozás Isten után. Vele szeretné megélni a legmélyebb közösséget. Minden emberi kapcsolatán keresztül Istent keresi. Az ember a kapcsolatain keresztül a szeretetet, a boldogságot keresi. Emberek ezreivel találkozunk életünk során, akiknek mindegyikét a Jóisten állította utunkba. Velük éljük *kapcsolati hálóban* az életünket, és ennek a hálónak minden tagjától tanulunk jót-rosszat. Személyiségünket, életvezetésünket nagyon sok ember mozaikjaiból építjük fel. Legtöbbször tudat alatt. Nem is sejtjük, hogy mennyi személyes élmény, érzés, érzelem, gondolat, beszélgetés, jó vagy rossz példa épül belénk azon kölcsönhatások sokaságából, melyekkel életünk során kapcsolatba kerülünk. Édesanyánk szeretete, nagymamánk meséje, apánk munkakedve, barátaink őszintesége, tanáraink stílusa, gyermekeink kiszolgáltatottsága, unokáink mosolya, kollégáink munkabírása, plébánosunk szavai, rokonaink öröme, és sorolhatnánk tovább... Ez az igazi világháló! Nem az a másik, a virtuális. Ez annyira természetes, hogy már észre sem vesszük.

Vajon hány ember tudatos, vagy nem tudatos küzdelme, szeretete, verejtéke kellett ahhoz, hogy én *valaki* legyek? Mennyi kimosott ruha, megfőzött étel, átvirrasztott éjszaka, verejtékes munka, testvéri veszekedés és kibékülés szüleink, nagyszüleink generáci-

óin átcsorgatva. Vajon életünk egyéb területeit tekintve hány óvónői altatás, tanári pillantás, feladott házi feladat, megírt tankönyv, biztonságosan elvezetett autóbusz vagy vonat, tisztességesen felépített hajlék, jól összerakott elektromos, vagy éppen szennyvízrendszer, szépen varrt ruha, gondosan elkészített bútor, gép és tárlalmány, orvosi praktika segíti életünk folyását? Ez mind-mind a fel nem fogott kapcsolati hálónk része.

Az emberi kapcsolatok kitüntetett csoportja: a közösség

A közösség már nem csupán mellérendelés, nem egyfajta „nagy merítés”, vagy napi szintű véletlenszerű találkozások sokasága, hanem egy szűkebb kör, melynek tagjait egy különleges, mindenki által elfogadott „köttöanyag” tartja együtt. *„A közösség gátakat szab, célokat rejt és ösztönzést ad, melyek nem hagyják nyugodni az embert.”* (Kentenich atya) Lehet ez egy család, lehet ez egy munkatársi kollektíva, iskolai osztály, de lehet ez egy spirituális védnökséggel kísért lelkiességi összetartozás is. Ilyen a mi Schönstattunk is. *„Az embernek szüksége van a közösségre, hogy kapjon tőle. Ugyanennyire szükséges, hogy adhasson, hogy gazdagon, túlaradóan ajándékozhasson, elajándékozhasson. A megosztott öröm dupla öröm, a megosztott szenvedés fél szenvedés.”* (Kentenich atya)

A jó közösség pedig feltételezi a jó kapcsolatokat. Fordítva is igaz: a jó kapcsolatok közösségeket hoznak létre. Kölcsönös, oda-vissza ható kapcsolatrendszer ez. Igyekezünk gyermekeinket jó közösségek felé terelni. Ez életkoruk előrehaladtával válik egyre fontosabbá. Ahogy a gyerekkorból átlépnek a serdülőkorba, úgy értékelődik fel egyre inkább a közösség szerepe, és úgy válik egyre távolabbivá a szülői hang. Ha még idejében, okos kis lépésekkel, értékrendünknek megfelelő közösségi élményekkel színesítjük gyerekkorukat, akkor ezzel az „élmény-közösséggel” lépik át a kamaszok küszöbét, jó eséllyel választanak majd ebből a közösségből barátokat, társakat és a későbbiekben akár házastársat is. Nagyon jó közösségkovacsolók a schönstatti fiú- és lánytáborok, fiú- és lányhétvégék, később pedig az ifjúsági találkozók.

Egy igazán jó keresztény közösség pedig előbb-utóbb eltávolodik a facebooktól, használati eszközzé fokozza le a mobiltelefonokat és az emberekre, a bennük lévő Krisztusra koncentrál.

Ferenc pápa így ír az igazi öröm és a közösség kapcsolatáról: *„Az igazi öröm nem a dolgokból, nem birtoklásból születik. A találkozásból, a másokkal való kapcsolatból születik, abból az élményből, hogy elfogadottnak, megértettnek, szeretettnek érezzük magunkat, és mi magunk is elfogadunk, megértünk, szeretünk másokat. És ezt nem pillanatnyi érdekből tesszük, hanem a másikért, mert a másik személy. Az öröm a találkozás ingyenességéből fakad! Abból, amikor azt halljuk, fontos vagy nekem – nem szükségszerűen szavakban kifejezve. Ez szép! És épp ez az, amit Isten megértet velünk. Mert amikor Isten hív, azt mondja nekünk: Fontos vagy nekem, szeretlek és számítok rád! Jézus mindnyájunknak ezt mondja. Ebből születik az öröm!”* (Jó napot! Ferenc pápa vagyok, Jezsuita füzetek, 80. old.)

Öröm nélkül pedig nincs boldog élet. Kentenich atya mondja: *„Mindenki, házastársunk, gyerekeink, barátaink olyanok, mint egy szent fonál, melyet Isten szeretete eresztett le a földre, hogy felemeljen minket az Ő szívébe.”* Nemcsak gyermekeinknek, hanem nekünk is nagyon fontos, hogy Teremtőnkkel eleven érzékeléskapcsolatban éljük át az Ő körbeölelő szeretetét! Azt a kapcsolati hálót, melyet nekünk életünk során szőtt. Azt a hálót, aminek minden egyes szála az Ő kezében, a nagy mennyei Halászmester szerető kezeiben fut össze. Éljük át ezt, és örömét adjuk tovább másoknak is!

A királynő életet ad

Soós Viktor és Zsuzsanna

Schönstattban az egyházmegyes atyák házában egy művészi kút található, melyen egy-egy dombormű szimbolizálja Schönstatt történetének négy mérföldkövét.¹ Az első – Schönstatt alapítását jelző – mérföldkövet egy méhkaptár jelképezi. 1914. október 18-án Ken-

tenich atya néhány fiatal fiúval meghívta a Szűzanyát a schönstatti völgyben található kis kápolnába, hogy telepedjen le közéjük, ossza adományait és kegyelmeit. Megtapasztalhatjuk a saját életünkben is, hogy ebből az ősszentélyből, valamint a hozzá kapcsolódó leányszentélyekből és háziszentélyekből kegyelem és élet fakad. Schönstatt-családunk hasonlítható egy méhcsaládhoz: Királynőnk, a Szűzanya gondoskodik arról, hogy a családot élet járja át, de ahhoz, hogy a család jól működjön, szükség van minden egyes kis méhecske munkájára is.

¹ Schönstatt négy mérföldkővéről bővebben itt olvashatsz:

<http://kentenich.schoenstatt.hu/kentenich/eletrajz/9/schoenstatt-merfoeldkoeveiroi>

A szeretetszövetségben kölcsönösen adunk és kapunk a Szűzanyától. Ugyanígy, amikor szeretetünk és elköteleződésünk jeleként megkoronázzuk a Szűzanyát, akkor megerősítjük a szövetségünket Vele, és ő is megerősíti a szövetségét velünk. A koronázásban kérhetjük azt is, hogy ha valamiben hiányt szenvedünk, nehézségeink adódnak, ha valamiben tanácstalanok vagyunk, akkor Királynőnk egészítse, pótolja ki mindazt, amit a magunk erejéből nem tudunk megoldani, adja meg, amire igazán szükségünk van.

Ebben példaképként Kentenich atya áll előttünk, aki három évet töltött Dachauban a koncentrációs táborban. „A náci koncentrációs táborokban az életkörülmények mindig rosszak voltak. De ezen belül voltak olyan évek, hónapok, hetek, amikor a rabok szenvedései elviselhetetlenné váltak. Egy ilyen időszak kezdődött Dachauban 1942 tavaszán, ami aztán egész nyáron át tartott. A foglyok hónapokon át olyan keveset kaptak enni, hogy mind többen és többen haltak éhen. Ugyanakkor még keményebb munkát követeltek tőlük, mint addig. (...) Az 1942-es „éhségnyár” rendkívüli próbatételt jelentett minden fogolynak. Kentenich atya önmagát nem kímélve, minden erejével igyekezett segíteni, ahol csak lehetett. Élelmet osztogatott a saját adagjából és a titokban kapott csomagokból. (...) Mindenekelőtt azonban lelkileg igyekezett fogolytársait megerősíteni, hogy ne veszítsék el hitüket Isten atyai gondviselésében, hogy az embertelen körülményekben is meglássák és elfogadhas-sák Isten akaratát. (...) Társai figyelmét a Szűzanya felé irányította. Arra bátorította őket, hogy bízzák magukat hatalmas pártfogásá-ra.”² 1942. július 2-án a Háromszor Csodálatos Schönstatti Anyát Dachau-királynővé, lágerkirálynővé, lágerüggyévé és lágeranyává, kenyeret és otthont adó anyává koronázták. A koncentrációs táborban ezután nem sokkal beszüntették a csomagzárlatot, így Kentenich atya kaphatott élelmet a nővérektől. Ezt megosztotta azokkal, akik sose kaptak élelmiszer-küldeményt, és ezzel sokak életét megmentette.

Hogy Királynőnk életet ad, azt személyesen is megtapasztalhattuk a közelmúltban egészen közvetlen módon. Még 2014-ben,

² Kentenich József Schönstatt alapítója és atyja (szerk. Csermán Kálmán és Alice), Családakadémia-Óbudavár Egyesület, Óbudavár, 2001

a jubileumi évben megérintett minket a gondolat, hogy mozgalmunk a Szűzanya megkoronázására készül, és egy idő után az a vágy is megszületett szívünkben, hogy mi, mint család, a saját háziszentélyünkben is megkoronázzuk a Szűzanyát, Királynőnként fogadjuk el Őt. Különösen foglalkoztatott minket az a gondolat, hogy keressük az életünkben azokat a területeket, ahol nehézségeket, problémákat, hiányt élünk meg, és hívjuk meg a Szűzanyát, hogy Ő legyen ezen ügyeink Királynője. Pótolja ki, javítsa meg, virágoztassa fel mindazt, ami nekünk nem megy. Ezért gyermekeinkkel elkezdtünk tudatosan készülni, közösen kerestük a Szűzanya „titulusát”, hogy minek a királynőjévé koronázzuk Őt. Akkoriban már régóta vágyakoztunk arra, hogy a jó Isten egy új étellel ajándékozzon meg minket, a gyerekek is állandóan mondogatták, hogy szeretnének még kistestvért, de a vágyott kisbaba nem akart jönni. Ezért a Szűzanyát az Új Élet Királynőjévé koronáztuk. Az új Élet hamarosan kopogtatott, és tizenegy hónappal azután, hogy a Szűzanyát megkoronáztuk, megszületett családunk legifjabb tagja. Kantenich atyával együtt mi is megtapasztalhattuk, hogy „a Szűzanya közbenjáró segítségét és anyai szívét egészen egyedülálló módon a rendelkezésünkre bocsátotta”³.

Hogy Királynőnk életet ad, azt nemcsak egy kisbaba érkezésében tapasztalhatjuk meg. Sokszor megmenti, felpezsdíti az életet, fizikai és lelki értelemben egyaránt. Megrendítő a II. János Pál pápáról szóló történet, ami az ellene elkövetett merényletről szól: 1981. május 13-án Rómában a Szent Péter téren egy török terrorista, Ali Agca merényletet kísérelt meg ellene. Abban a pillanatban, amikor a támadó elsütötte a fegyvert, egy kislány a tömegben felemelt egy képet, hogy a Szentatya áldja meg. A pápa lehajolt, hogy megáldja a képet. Ebben a pillanatban süvített el a feje mellett a golyó és egy apáca karjába fúródott. A második lövés a semmibe ment. Ezután a merénylő elvesztette türelmét és harmadszorra hasba lőtt. Négy napig tartott, amíg az operáció után felébredt. Azt mondták neki az orvosok, hogy a golyó a testében elkanyarodott, mintegy kikerülte a fontos szerveit. Olyan módon, mintha egy kéz irányította volna. Az a kép, amelyet abban a pillanatban a Szentatya megáldott, a fatimai

3 Kantenich atya ezüstmiséjén mondott beszéde, 1935. augusztus 11.

Szűzanya képe volt, és aznap éppen az Ő ünnepe volt. A Szentatya hitt abban, hogy a Szűzanya mentette meg az életét, és hálából elzarándokolt Fatimába. Azt a golyót, amit a testéből távolítottak el, egy koronába dolgoztatta bele és a Szűzanyának ajándékozta.

Egy pap barátunk nemrégiben Lengyelországban járt egy zarándoklaton, aminek során ellátogattak egy Mária-kegyhelyre, Tuchówba. Erről a kegyhelyről mesélt, ami kb. 20 km-re fekszik az egyházmegye központjától. Körülbelül egy évszázaddal ezelőtt történt, hogy ebben az egyházmegyében nagyon kevés volt a papi hivatás, ezért a püspök úgy döntött, hogy gyalog elzarándokol Tuchówba, és ott kéri a Szűzanyát, hogy küldjön papi hivatásokat az egyházmegyéjébe. Ezt a zarándoklatot aztán hetente megismételték, egyre több hívő és pap is vele tartott. Végül hogy kérésük komolyságát még jobban kifejezzék, a Szűzanyának egy koronát ajándékoztak. Néhány éven belül elkezdtek tömegével jönni a hivatások, és ez azóta is tart, jelenleg is 300 kispapja van az egyházmegyének. Ma már nemcsak Lengyelországból, hanem más országokból is érkeznek a hívők és papok, hogy papi hivatásokért imádkozzanak itt.

Egy család így számolt be a saját háziszentélyükben történt koronázásról: „Kb. nyolc éve a háziszentélyünkben megkoronáztuk a Szűzanyát, a királynőnkévé választottuk őt. Ezt a nagy gyermekeink is szorgalmazták, akik már kikerültek az otthonunkból. Mindez azt jelentette a részünkről, hogy a Szűzanya vezetésével mindent meg akarunk tenni a ránk bízottakért. De főleg azt, hogy a Szűzanya irányítsa, vezesse az életüket, életünket. Ezt a kérést Kentenich atya nyomán így fogalmaztuk meg: Hadd legyünk a Te élő koronád! És a kegykép fölé, a magyar szent korona körvonalaiba belehelyeztük családunk fényképét.”

„Királynőnk, Veleled örömmel” – hangzik idei jelmondatunk. Ha a Szűzanyát királynőnknek tekintjük, ha örömmel járunk Vele azon az úton, amin Szent Fiához akar minket elvezetni, akkor mi is az Ő élő koronájává válhatunk. Erről Kentenich atya így beszélt egyszer: „Miközben megkoronázzuk a Szűzanyát, a koronát a fejére helyezzük, ő leveszi azt, és ráteszi a mi fejünkre. Mit akar a Szűzanya? Ő is meg akar minket koronázni. A megkoronázott királynő megkoronázott gyermekeket akar, kis hercegeket és hercegnőket. Egyedül

nem tudja viselni a koronát, a mi fejünkre is rá akarja helyezni a koronát. (...) Az aranykorona kötelez minket, hogy az egész úton kis királynők, hercegnők legyünk gondolkodásban, viselkedésben és cselekedetekben. Olvassák el, kérem, a Jelenések könyvét! Engedjék, hogy hasson Önökre! Ott ül Isten a trónján, mellette pedig trónok vannak, melyekre mi ülhetünk. Isten terve szerint királyoknak lettünk meghívva; ezért királyi módon kell viselkednünk, főként azután, hogy a nagy királynő, a Schönstatti Háromszor Csodálatos Anya és Királynő hercegei és hercegnői lettünk. Nekünk tiszta embereknek, érintetlen embereknek kell lennünk, és azok is akarunk lenni. Hercegek és hercegnők, egy olyan korban, amikor mindenütt csak kéjsóvár rabszolgák szaladgálnak körülöttünk.”⁴

Kérjük Szűzanyánk közbenjárását, hogy örömmel tudjunk vele járni az úton és segítségével elnyerhessük az örök életet.

4 Kantenich atya beszéde a münsteri Schönstatt-családnak, 1946. augusztus 22.

A jó léggör kulcskérdés

Oszvald Ferenc és Enikő

A léggör fogalma

A léggör vagy atmoszféra egy égitest felszínét körülvevő gáz-burok. Felső határa nem egyértelműen meghatározható. Legkülső rétege ugyanis éles határ nélkül megy át a bolygóközi térbe. Azt mondhatjuk, hogy a léggör mindazon gázmolekulák összessége, melyeket az adott égitest forgása során magával visz.

Mindennapi életünkben is használjuk ezt a fogalmat, környezetünk állapotát, a környezetünkben levő emberek hangulatát, hozzánk, egymáshoz való viszonyát fejezi ki, pl. kedvező léggör, nyomott léggör, meghitt léggör.

A nevelés számára is fontos a léggör. A mai időkben a legfontosabb hely, ahol keresztény léggör van: az otthonunk.

A társadalom léggöre ma

Nagy áruházláncokban jellegzetes kép tárul elénk: emberek, áruk, fények, effektek és háttérzene. Ha kevesen vannak a vásárlók, lassúbb a zene, hogy tovább maradjanak, ha többen, akkor gyorsabb, mert szűk a hely: egy sajátos, manipulatív léggörben vagyunk. Egy teli stadionnak vagy egy középiskolának is sajátos léggöre van. Milyen ma az általános léggör? Lüktető, vibráló, zajos, de nyugodtnak, nyugalmasnak semmiképp nem nevezhető. Egészen új világunk van, és ez a világ még nincs megkeresztelve – mondja Tilmann atya.

Langyos szellő – meleg kályha

Amint a langyos kályhát is könnyebb felfűteni, úgy mi is könnyebben szeretünk, ha ébren tartjuk a szeretetet. Fagyos léggörből nehezebb elindulnunk, s onnan a cél is nagyon messzinek tűnik.

Tilmann atya egyszer mesélt a langyos szellőről: a szellőről, mely lassan, nagyon lassan olvasztja fel a havat, szinte észrevétlenül, alig lengedezve. A szeretet, a bizalom és az irgalmasság léggörét szétterítve a környezetében.

Van egy család, ahol, állandóan rohannak, a férj türelmetlen, mert mindig elkésnek. A feleség nehezen hagyja ott a házat félig csatatérben. Tilmann atya így ír erről: a feleségnek segít, ha azt mondja magának pl. 7:30-kor indulunk. Nem akkor, ha ezzel vagy azzal kész leszek, hanem egy meghatározott időpontban. És ha valami félbemarad, azt odaajándékozza a Szűzanyának: „Nem vagyok készen, de Te tudsz gondoskodni.” Ez fájdalmas. De a szeretet fájhat. A férfinak nagy szívűnek és irgalmasnak kell lennie. Ne sürgesse folyton, gyere már, indulni kell. A kemény szó ez esetben még nagyobb kárt tesz a lelkében. Az irgalom az az út, amely kivezeti az asszonyt a félelemből: „Szeretlek akkor is, ha időben vagyunk, és akkor is, ha késünk, akkor is, ha minden rendben van, és akkor is, ha nem.” Ezen nem könnyű változtatni. És nem is lehet gyorsan, csak lassan, ahogy a langyos szellő is munkálkodik.

Mit tehetünk mi a jó léggörért?

Jól tesszük, ha lemondunk a negatív léggör élvezetéről. Sokszor keresztény közösségben is panaszkodnak: Már megint majd' elaludtam a misén! És egyébként a kántor meg milyen szörnyen játszott! Ezt lehet élvezni, de ez veszélyes: a panaszkodás után ugyanis jön a kétségbeesés. A hírek – nem véletlenül – mindig elsősorban a negatívumokról szólnak. Egyszer olvastunk arról, hogy aki csak a nehézségekről, hibákról beszél, az olyan, mintha könyvet akarna írni Budapestről, és csak a csatornákról írna. 100 képet mellékel a csatornákról, és azt mondja: ez Budapest!

A negatívumok helyett inkább vegyük észre a pozitív dolgokat! Ez a Szentlélek adománya. Az öröm adománya. Természetesen nem mondhatok jót valamire, ami nem az, amit magam sem hiszek, de szükséges a jót kimondani, mert annak nagyon nagy ereje van!

A BIZALOM LÉGGÖRÉNEK KIALAKÍTÁSA: Tilmann atya mondja, hogy az útmutatás, a nagyszívűség és az irgalom a szívünkben egyaránt fontos, mert mi is gyengék vagyunk. Vannak dolgok, amikben nincs pardon, határozottnak kell lennünk, ezzel erőt adunk gyerekeinknek. Harcoljunk a kamaszainkkal, mert az kitartásra neveli őket („Farkasokat kell nevelni, nem jó kutyákat”), vitatkozzunk, de csak fontos dolgokban! A kisebb botlásokat azonban elég egyszerűen

észrevenni. Ne rendezzünk jelenetet! Tartsuk szem előtt, hogy az önállóság, a szabadság a célunk. Sokszor engedni kell: „Csinálja, ahogy tudja!”

Bízzunk Benne! Újra és újra. Ha pl. azért aggódom, hogy rossz társasága van, biztassam őt, hogy legyen ő a vezető a csapatban!

EGYÜTT TÖLTÖTT MINŐSÉGI IDŐ: Lényeges a házastársunkkal együtt eltöltött idő, például a sokat emlegetett „heti egy schönstatti este”. Erre készülünk és igyekszünk gondoskodni a jó légkörről. Ápoljuk a kapcsolatunkat, a lelkünket. Egymásban megpihelve munkálkodunk házasságunkon. Mottónk lehet: „8 óra munka, 8 óra pihenés, 8 óra lélekápolás”.

IMA: Az együtt imádkozó család együtt marad. A közös ima összekovácsozza a házastársakat. A kölcsönös megbocsátással új életet adnak egymásnak. A köszönet és a hála a Jóisten tenyerébe helyezi őket és gyermekeiket.

SZABADSÁG: Isten királyi hajóján nincsenek gályarabok, csak szabad evezősök – mondja Szalézi Szent Ferenc. A szabad evezősök saját elhatározásukból azonosulnak a parancsnok szándékaival, és teljes erőbedobással eveznek.

Szabadnak lenni azt jelenti, hogy azonosulunk Isten akaratával. Akkor és annyiban vagyunk szabadok, amikor és amennyiben szeretetből el tudjuk fogadni az ő akaratát. A schönstatti Szűzanya-kép szinte ábrázolja Isten pedagógiáját. Nem szorítja annyira Jézust,

hogyan meg se tudna mozdulni. Ki tudja engedni az öleléséből. Kente-nich atya alapelveként így fogalmazott: „Megtötöttség annyi, amennyi szükséges, szabadság annyi, amennyi lehetséges. Lélekápolás minden mennyiségben...” A nevelésben ez elsősorban a figyelmet és törődést jelenti.

TISZTELET: A férjek számára a feleségük egy „kis Mária”. Amit a Szűzanya iránt éreznek, azt átviszik a feleségükre, és nagynak látják őt. Ennek megfelelően bánnak vele nagyon sok kis dologban: mint egy lovag a királynőjével. Ha a gyermekek is ezt látják, átveszik.

Egy apa mesélte: a családjában nagyon fontosnak tartom a tiszteletet és a diszkréciót. Az az alapelvünk, hogy mindenki kopog a másik ajtaján. Mi, szülők, sohasem nyúlunk bele a gyerekeink fiókjaiba. Senki sem olvas bele a másik e-mailjeibe. Az intim szféra védelme rendkívül fontos. Van egy kivétel, amiről mindenki tud: ha a mosásba adott nadrág zsebében marad egy cédula, azt mindenki tudja, hogy anya is elolvassa.

Ha kevésnek érezzük magunkat a jó léggör megteremtésében – Királynőnk, Veled örömmel

Az otthonainkban a léggört a Szűzanya képes alakítani. A Szűzanya olyan számunkra, mint a léggör a Föld számára. Otthonossá és élhetővé teszi a bolygót az, ahogy a léggör a Nap melegét megszűrve szétszórja és gyönyörű kék színnel kápráztatja el a felfelé tekintőt.

Ha rossz a hangulatom, fáj vagy bánt valami, ezt elfogadhatom és odaadhatom a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe. Nem magam körül forgok, nem sajnáltatom magam, nem „élvezem a negatívumokat”, hanem a Szűzanya felé fordulok. Ez egy pozitív léggör. A háziszentélyből eredő léggör a látogatókra is hatással van. Egyszer egy vállalatvezető családlátogatásra ment a beosztottjához, ahol a közös vacsora elfogyasztása után a háziszentélyben a család együtt imádkozott, de odahívták a főnököt is. Másnap a főnök meghatódotan beszélt arról, hogy milyen csodálatos léggörben él a beosztottja.

Az otthonunk az a hely, ahol a leginkább szüksége van a családjának a Szűzanyára, ahol az Ő munkatársaiként együtt nevelhetjük magunkat és gyerekeinket egy olyan léggört kialakítva, amelyben a Szűzanya is otthon érzi magát.

Eljutni a csúcsra

Dr. Sallai Tamás és Éva

Szerintetek Isten szereti a szexet? – szoktuk kérdezni a jegyesoktatáson. Az évek óta együtt élő párok is zavarba jönnek, azt gondolják, Isten bűnként tekint a nemi érintkezésre. Pedig naná, hogy szereti, hiszen ő alkotta úgy az embert, hogy a szexualitás által válon egy testté a férfi és a nő, nem pedig úgy, hogy például ujjuk hegyével megérintik egymás köldökét, vagy szeretetteljesen, hosszan egymásra lehelnek, és ezáltal termékenyül meg a nő. A teremtő Isten maga választotta, hogy éppen ilyen módon találjunk egymásra a házasság szentségében, pedig másként is elintézhette volna, számára nincs lehetetlen.

Isten a csúcsra akar eljuttatni mindkettőnket. Mi a csúcs? Mikor *„a szeretet minden szférája: az érzéki, az érzelmi, a szellemi és a lelki szerelem egyaránt kifejeződést talál a nemi élet közös orgazmusának egyesítő nagy élményében és örömében”* – mondta Kentenich atya. Szintén ő fogalmazta meg ezt a megdöbbenően korszerű gondolatot: *„Az ember akkor lesz a Szentháromság legtökéletesebb képmásává, amikor férj és feleség a nemi élet szerelmes ölelésében egyesül. A kettő egy test lesz. (Ter 2,24; Mt 19,5; Mk 10,8) De két személy! (...) Kölcsönös, személyes szerelmünk egy harmadik személyben testesül meg: gyermek fogan. Apa, Anya, Gyermek! Íme a Szentháromság képe...”* Hátborzongató, megrázó és felfoghatatlan kép ez, hogy ilyen „isteni” aktust élhetünk át együtt. Kölcsönösen, kizárólagosan (csak a társam és én) és életre szólóan befogadjuk egymást és odaajándékozunk magunkat, míg ásó, kapa, nagyharang el nem választ.

Teremtőnk egészen másnak formált meg minket mind gondolkodásban, mind fizikailag, mind lelkiekben. A férfi általában harcolni, győzni akar, a nő inkább játszani. A férfit elsősorban a cél érdekli, a nőt a kapcsolat. A férfi csatába indul, a nő várja, hogy társa biztonságban, épen hazaérjen. A férfi kiáradni akar, a nő befogadni. A szexben a férfi olyan, mint a gáztűzhely: bármikor begyújtható. A nő

viszont mint a villanytűzhely, amelynek idő kell ahhoz, hogy felmelegedjen. A nőnek kell a lelki összhang, konfliktus esetén nem megy, amíg a férfinak gyakran épp ez lenne a feszültség levezetése.

A nemi szervek is kifejezik a sajátos eltéréseket. A férfié hasonlít a faltörő koshoz, határozott, célratörő, erőteljes. Emellett játékos és kirobbanó, mint egy vulkán. *„A férfi nemi szerve a testen kívül helyezkedik el, emiatt rendkívüli érzékeny és sebezhető. Ilyen a férfilélek is”* – mondja Kentenich atya. Az asszony öle ennek a fordított mása, ahol a test belsejében elrejtve vannak a nemi szervek. Itt rejlik a puha befogadás, a biztonság, az értékes gyümölcsözőség és az áldozatos teherhordozás, miután a gyermek megfogon. Egy kapun lehet oda bejutni, amely csak finom, gyengéd „kopogtatásra”, üdvözlésre tárja fel magát, fogadja be és hordozza férje magját, válik termékennyé. Nyilván be lehet törni, nem csak erőszakkal, hanem az asszonyi kötelességre hivatkozva, hogy ez a házasságban „alanyi jogon jár” éppúgy, mint a tápláló ebéd. Ez épp az ellenkező hatást váltja ki, aki így tesz, elveszíti a nőt.

Az is előfordulhat, hogy az asszony manipulál a testével, csepenként adagolja magát, ha éppen úgy véli, kiérdemli a társa. Módszeresen veszi rá olyan dolgokra, amiket egyébként nem tenne. Ha szavakkal talán nem is, de viselkedésével ezt üzeni: ha nem teszed meg, nincs szex. Ebben az esetben a férfi megszarolva érzi magát, úgy érzi, felesége áruként bocsátja rendelkezésre az együttlétet. A játszmák miatt kialakulhat egy ördögi kör: a nő elutasítja a férfit, a férfinak ez fáj, távolságot tart, elhidegül, munkába vagy egy másik kapcsolatba menekül. Közben a nőben erősödik, hogy ő csak „arra” kell, a férfiban pedig az, hogy ő csak egy pénzkereső automata...

Ha azt mondjuk szex, vajon melyik helyiség jut eszünkbe? Többnyire azt mondják: a hálószoba. A jó szex azonban az előszobában kezdődik: bár fáradtan érkezünk haza a munkából, mégis érdeklődéssel, őszinte kíváncsisággal fordulunk egymás felé. Folytatódik a nappaliban, ahol meghallgatjuk egymást. Majd a konyhában: az egyik kiviszi a szemetet, a másik finomat főz. A gyerekszobában házi feladatokat ellenőrzünk, hancúrozunk. Az étkezőben a terített asztalnál, a reggeli gőzölgő kávénál, nyári melegben a párásan gyöngyöző, asztalra kitett hideg sör mellett. De éppígy a kert-

ben a közös munkáknál, vagy a természetben a nagy túrák alatt. A háziszentélyben az elidőzéseknél, és még hosszan sorolhatnánk. Lehet azt mondani, hogy ezeknek semmi közük a szexhez, mégis igaz az, hogy ezek nélkül nem működik hosszú távon. Ezek a mindennapok szerelmi vallomásai, azt üzenik, fontos vagy nekem, figyelek rád, értékesnek tartalak. Kell a sok közös kapcsolódás, beszélgetés, megértés, gyöngédség, tapintat, figyelmesség, élmények ahhoz, hogy a házastársi egyesülés boldog legyen. Ha a szexuális kapcsolatunk nem a lelki egység szimbolikus kifejezése, hanem csak a szervek érintkezése, nem sokban különbözik az állatok párzásától: egy ösztön kiélése, a gyötrő feszültség levezetése.

Hogyan tudjuk ezt elkerülni? Úgy, hogy nemcsak a kielégülést keressük, hanem kölcsönösen boldoggá akarjuk tenni egymást. A nő igyekezzen újra és újra elvarázsolni a férjét, a férfi pedig figyelmességgel meghódítani a feleségét valami hasonló lelkülettel: *„Bánj velem királyként és a királynőmmé teszek! Bánj velem királynőként, és a királyom leszel!*

Nem lehetetlen feladat egy nagycsaládban ezt megvalósítani, mikor mindenki másnál jobban látjuk egymás gyengeségeit, gyar-

lóságait, nyűgeit, no persze a szépséges dolgok mellett? Kente-nich atya nem kendőzi el a feladat nagyságát: A házasság az élet-szentség elsőosztályú főiskolája. Minden szeretet az én-szeretettel kezdődik, és nem könnyű odáig eljutni a házasságban, hogy az énközpontúságot a teközpontúság váltsa fel. Ahhoz, hogy ezt a lépést meg tudjuk tenni, szükséges, hogy a házastársi szerelmünk elmélyülő Isten-szeretetből táplálkozzon, aki engem is elfogad és szeret a számtalan nyavalyámmal együtt is. Isten a maga számára, de egymás számára is teremtett minket! Vagyis férjként elmondhatom, hogy Isten a feleségem számára teremtett engem. És az asszonynak is meg kell állapítania: A férjemért lettem! Egyedülálló kettős egységgé kell válnunk. Az egyik fél szívének a másikban kell dobognia. De végül mindkettőnek Istenben!

Egy hosszú kapcsolatban a szenvedély nő és csökken. Telik és fogy, akár a hold. A fejünkben élhet egy nagy mítosz, a spontaneitás mítosza, mely szerint a szenvedély csak úgy váratlanul lepottyan az égből, egyszerre mindkettőnkre, mikor egymásra pislantunk, miközben mosogatjuk az edényeket, és csak ilyenkor szabad együtt lenni, mert különben megöljük a romantikát. Ezzel szemben a gyakorlat azt mutatja, hogy kevés lehetőség adódik a spontán heves lángolásra. Az a tapasztalat, hogy egy nagycsaládban terveznünk kell az együttlétet alkalmait, mert különben a fáradtság, a külön munkák, a gyerekekkel való foglalatosság kiszorítja azt. Sőt pénzt is lehet arra szánni, hogy akár egy kedves kis hotelben házasokként zavartalanul, kettesben lehessünk. Sokkal nagyobb árat fizetünk akkor, ha az elhidegülés miatt tönkremegy a kapcsolatunk.

Fontos az egymásra való nyitottság finom kommunikálása, mert a gyakori elutasítás rombolja az önbecsülésünket. Sokféle módon lehet ezt kifejezni, elég lehet egy titkos varázsszó, ami jelzi, „Szám táru!” Lehet egy gyengéd érintés. Persze az érintéseket ne csak közvetlenül a szex előtt adagoljuk. (Egy nő mesélte, a férje rutinszerűen megérinti a bal mellét, ha ölelkezni szeretne, és ő ettől azonnal görcsbe rándul, mert máskor a férje alig simogatja meg.) Vagy jelképes tárgyakat, például a háziszentélyben lévő madárcákat egymás felé vagy egymástól elfordítjuk, tapintatosan jelezve, összebújhatunk-e. Persze kérdezni sem muszáj, hanem egyszerűen olyan

hangulatba hozzuk a társunkat, hogy legyen kedve: finom fürdőt készítünk neki és átvállaljuk az esti mesét, a kicsik ágyba juttatását, vagy egy illatos masszázs, finom ital az ágyban. Sokkal könnyebb így egymás testére hangolódni, mint a gyerekszobából beesve a hálóba, ahol pár perc alatt kellene figyelmes szülőből szenvedélyes szeretővé válni úgy, hogy mondjuk a nagyobb gyerekek élik világukat az előtérben.

Szerelmünk gyümölcsei (a gyermekeink) gyakran a leghatékonyabb „szerelemgyilkosok”, bár erről ők egyáltalán nem tehetnek. Egyrészt azért, mert az anya minden gyöngédsége rájuk irányulhat, a férj igényei egészen és tartósan a háttérbe szorulhatnak. Másrészt mert a „húst is lerágják rólunk”, ha hagyjuk, annyi törődést követelnek maguknak. Tilmann atya gyakran mondta viccesen: „A kis rablót néha be kell zárni a hűtőszekrénybe. Higgyék el, nem halnak meg olyan könnyen. Ha képes lennék rá, a családoknak gyerekviagyázókat varázsolnék, mert a nyugalomban, kettesben töltött idő nélkül a házasság tönkremegy.” És ennek egyik legnagyobb vesztese a féltett és szeretett gyerekeink lesznek.

A szentháromságos Isten közösség, és a házasságban minket is közösségre hív egymással, és ehhez az is hozzátartozik, hogy nyitottak vagyunk egymás felé, nem zárkózunk el társunktól sem lelkileg, sem testileg. Nem úgy, mint a viccben szereplő hölgy, akinek a férje bemegy a hálószobába egy pohár vízzel és egy fejfájás-csillapítóval. Odanyújtja feleségének, mire ő ezt mondja:

– Most nem fáj a fejem.

Sokat sejtető mosollyal megszólal a férj:

– Na végre! Ezt vártam!

Egy egész élet áll rendelkezésünkre, hogy feljussunk a csúcsra, hogy a férfi és a nő páros szerelmi játéka, a testek feltárulkozása örömteli behatolás és befogadás legyen. Közösségünk szeretett diakónusának, Vértessaljai Jánosnak a szavaival: „*Lehet, hogy megcéllozzuk a Mount Everestet, de nem tragédia az sem, ha ma este csak a Kékesig jutunk fel. Az is igazi csúcs!*”

Az idézetek Kentenich atyától a *Küldetésünk titkai 12: Szeretet és szerelem* c. kiadványból származnak. (Kiadó: Családakadémia-Óbudavár Egyesület, Óbudavár, 1997-2004)

Szomjazzuk az igazságot, ami felszabadít

Pelle Tamás és Ágnes

Minden ember vágyik arra, hogy igaza legyen. Szomjazza az igazságot. Tulajdonképpen mindenki az igazság bajnokának képzei magát, kisebb-nagyobb mértékben.

De kinek van igaza? Gyermekeinken és magunkon is látjuk, mennyire fontos saját igazságunk. Végtelen variációkban harcolunk a vélt vagy valós igazunkért. Ez a harc már a dackorszakkal elkezdődik. Már egészen kis gyermekünknel láthatjuk, ahogyan a saját kis véleményét képviseli. A kamaszok is képesek mindent kidumálni, szembeszállni szüleikkel, tanáraikkal, hogy védjék saját érdekeiket. Mindenkinek fontos a saját igazsága, akkor is, ha valójában nem neki van igaza. Annyira meg vagyunk győződve a saját igazunkról, hogy érvénytelennek tekintjük azokat a bizonyítékokat, amelyek nem minket igazolnak.

Ha végiggondoljuk, az erkölcsi értékek ingadoznak, mint a tőzsde. Mindenki küzd, napról napra igyekezve megragadni (amennyire képes) a mai nap igazságát. A mai igazság már nem lesz érvényes holnap. Sokan úgy vélik, az ember szabad (milyen szabadság ez?), maga teremti meg értékeit és mindennek a mértéke csakis saját maga. Vannak nagy és kis igazságok. A nagy igazságokért érdemes harcolni és meghalni, a kicsikért pedig sokszor harcolni sem érdemes. Gondoljunk például Arany János *A fülemile* c. versére. Ott a pitiáner igazságért való pereskedést karikírozza a költő. A vita tárgya olyan kérdés, aminek nincs semmi értelme. Sok ember apró-cseprő ügyekért képes évekig tartó pereskedést indítani. Ilyen esetben sokszor nem az igazság, hanem a jobb ügyvéd győzedelmeskedik. *A fülemile* című vers végén a bíró mondja:

„Se *ide* nem, se *oda* nem
Fütyöl a madárka, hanem
(Jobb felől üt) *nekem* fütyöl,
(Bal felől üt) *s nekem* fütyöl:
Elmehetnek.”

Az igazságot jogszabályokkal, törvényekkel igyekeznek az emberiség mederben tartani, de az igazság sokszor elvész a sorok között. Többször ismételt mondat napjainkban: „Jogszolgáltatás van, de nem igazságszolgáltatás.”

Milyen nehéznek érezzük a szívünket, lelkünket, ha úgy véljük igazságtalanság ér, hazugságot vagy féligazságot állítanak rólunk. Milyen küzdés, önvédelmi reakció indul be ilyenkor, hogy mentsük saját becsületünket, igazunkat. Milyen nehéz a vereséget elviselni. Eszünkbe juthatna ilyenkor Jézus, amint vádlói előtt állt: „Hallgat a Bárány” (vö. Iz 53,7).

Bizonyára mindnyájan találkozunk már „hithirdetőkkel”, különböző szekták vagy vallási irányzatok képviselőivel. Ezen találkozássok alkalmával meg akarnak győzni bennünket az ő igazságaikról és a mi tévedéseinkről. A „jó” keresztény ilyenkor felveszi a kesztyűt és a saját tapasztalt, megélt vagy tanult hitigazságait kezdi velük szembeállítani. Általában egy meddő vita alakul ki ilyenkor.

Van egy ismerősünk, aki egy ilyen beszélgetés után indulatos rokonát így csillapította: „Nyugi, legalább van hite és nem hitetlen”. Hogy Jézus számára ki az igaz hívő és ki nem, azt a samariai aszszonynak így tanította: „*De elérkezik az óra, s már itt is van, amikor igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát. Mert az Atya ilyen imádókat akar.*” (Jn 4,23)

De hogyan tudunk dönteni Igazság és „igazság” között, amit anynyira szomjazunk?

„Mi az igazság?” Olyan híres embertől származik ez a kérdés, aki korának egyik vezető személyisége volt, mégis döntésképtelennek bizonyult. Pilátus volt az, akinek Jézus a szemébe mondta: „*Arra születtem, s azért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Aki az igazságból való, hallgat szavamra.*” (Jn 18,37) Pilátus nem hallgatott rá, de belül érezte, hogy az igazság Jézus oldalán van. Ő látta, hogy Jézus igaz ember. Szemben velük a főpapok érezték úgy, hogy ők birtokolják a törvényt és az igazságot. Jézus itt az abszolút igazságról beszélt, irányt mutatott az embernek, hogy az ne vesszen el a sok rész-igazság, vagy igaznak látszó dolog között. Jézus másik kijelentése is egyértelmű: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem juthat el az Atyához, csak általam.*” (Jn 14,6) Jé-

zus tehát az igazság és saját maga között egyenlőségjelet tesz, aki Jézust követi, az az igazságot követi és eljut az Atyához.

„Ha kitartotok tanításomban, valóban tanítványaim lesztek, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket.” (Jn 8,31-32)

Vagy máshol: *„Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek!”* (Mt 6,33)

Nagy baj az is, hogy sok ember magát az Istent is perli a maga vélt igazáért. Úgy érzi, hogy az Isten igazságtalan volt vele szemben. A másikat miért szereti jobban az Isten, engem miért ver? Miért sújt ezzel a betegséggel? Jézus szavai a Szentírásban világos választ adnak, hogy mi is eljussunk vakságunkból a hit fényébe.

Jézus útközben látott egy vakon született embert. Tanítványai megkérdezték tőle: „Mester, ki vétkezett, ez vagy a szülei, hogy vakon született?” Jézus ezt felelte: „Sem ez nem vétkezett, sem a szülei. Mindez azért van, hogy megnyilvánuljanak rajta Isten tettei.” (Jn 9,1)

Kérdezzük meg magunktól, hogy: „Hisszük-e Jézus szavait?” Van-e bennünk akarat, mint abban az édesapában, aki Jézussal találkozáskor fia gyógyulását kérte. *„Ha van lehetőséged rá, szánj meg minket és segíts rajtunk.” Jézus így felelt: „Ami a lehetőséget illeti, minden módjában áll annak, aki hisz.” Erre a fiú apja (könnyek között) fölkiáltott: „Hiszek (Uram), segíts hitetlenségemen!”* (Jn 9,22-24) Jézus ezt a hitet is sokra tartja és megteszi az édesapa kérését, ez számunkra is óriási biztatást jelent!

Pappá szentelése előtt Kentenich atya is megszállottan kereste az igazságot és sokat szenvedett a saját szkepticizmusa miatt. Lelki konfliktusai „egyáltalán nem az igazsággal, mint olyannal voltak kapcsolatban – mondja később –, hanem az igazság megismerhetőségével. Létezik egyáltalán igazság? A szkepticizmus volt az, ami ifjúságom idején a tanult világban nagyon erősen elharapódzott.” Ez megrendítette a hitét és időbe telt, mire ezen a lelkileg száraz időszakon túljutott. E nehéz időszak végén Kentenich atya ráatalált az igazságra, és ez őt lelkileg szabaddá tette. Ezt az élményét akarta megosztani neveltjeivel 1912. október 27-én, amikor először bemutakozott (Előalapító okirat):

„Meg akarjuk tanulni magunkat Mária oltalma alatt szilárd, szabad, papi jellemmé nevelni.” Vagyis le kell győznünk magunkban a tömegembert. „Az értelmes önlegyőzés minden cselekedete ugyanis bensőleg szabaddá és önállóvá tesz. Meg kell tanulni szilárd, világosan felismert alapelvek szerint cselekedni. A jellemünknek szabadnak kell lennie! Istennek nem gályarabokra, hanem szabad evezősökre van szüksége! Nem akarunk rabszolgák lenni! Mi tudatában vagyunk a méltóságunknak és a jogainknak.”

Kislányunknál figyeltük meg, ahogyan a védett otthoni környezetből kiszakadva óvodába ment. Szívszorító volt az az élmény, amikor először érte igazságtalanság a társa részéről és otthon őszintén elpanaszolta nekünk. Akkor döbrentünk rá, hogy *megvédeni nem tudjuk a csalódásoktól, de megedzeni igen*. Fontos az önnevelés nekünk, felnőttek számára is. Kamaszaink viselkedése szinte állandóan bosszúságot okoz nekünk. Mi, szülők, állandóan rájuk szólunk, ez őket még jobban felbőszíti és csak dagad a vita. Ilyenkor jó, ha

csendben maradunk, nem teszünk mindent szóvá. Megpróbáljuk magunkat a másik fél helyébe képzelni.

A hétköznapijaink apró igazságkereséseiben próbálunk meg az abszolút Igazságra, Jézusra tekinteni, hogy Ő hogyan képviselte az igazságot! Türelemmel, alázattal, de határozottan! *„Mit kérdezel engem? Kérdezd azokat, akik hallották, amit mondtam. Ők tudják, mit tanítottam.” E szavakra az egyik poroszló arcul ütötte Jézust ezt mondván: „Így felelsz-e a főpapnak?” Jézus csak ennyit mondott: „Ha rosszul szóltam, bizonyítsd be a rosszat. Ha meg jól, akkor miért ütsz?” (Jn 18,21-23)*

Kentenich atya Mária pártfogásával előttünk jár: „beleveti magát a Mindenható karjába”. Az ő életét is végigkísérte, hogy sokszor látszólag nem reális döntések, hanem a gondviselésbe vetett hit segítette a belső szabadsághoz: pl. koncentrációs tábor vagy a száműzetés vállalásakor. Száműzetése előtt ugyanis Kentenich atya tudatában volt annak, hogy igaza van. Hosszú, komoly, nyugodt és tárgyilagos hangvétellű levélben ezt ki is fejtette egyházi feljebbvalóinak, de elfogadta döntésüket, miszerint az Egyesült Államokba kell utaznia meghatározatlan ideig. A gondviselésbe vetett hit segít megszabadulni a rabszolgaságunktól, kötöttségeinktől, vagyis megajándékoz az étellel, szeretettel, örömmel és a szabadsággal.

*Ismered az országot, Isten államát,
mellyel az Úr ajándékozta meg magát:
ahol az őszinteség kormányoz mindig,
és az igazság diadalmaskodik;
ahol a jogosság szent mértéke szerint
méri az ember mulasztását, tetteit;
ahol szeretet egyesít szívet, lelket,
mert irányít bennünket az Úr és Mester?*

Otthon-dal, Dachau, 1945

Üres fészek

Oszoli Dénes és Márta

Egy házaspár életében új szakasz kezdődik, amikor a gyerekek felnőnek, és „a madárcák kirepülnek a családi fészekből”. Akkor rájuk köszöntenek a csendes hétköznapok, és az „otthon” legtöbbször „csak” a házastársat jelenti, vagy még azt sem. Mit kezdjünk a gyerekek hiányával, a nagy lakással, a felszabaduló időnkkel, energiáinkkal? Mit kezdjünk egymással, vagy magunkkal a magányos órákban? Milyen hatással van az új helyzet az istenkapcsolatunkra?

Egy ismerős család mesélte, hogy ők tudatosan készültek erre az életszakaszra. Nyáron egyhetes lelkigyakorlaton vettek részt, melynek témája az „Életközép” volt. Az itt hallott előadások segítették őket az új helyzettel való szembenézésre. Ebben a családban a férj sokat dolgozott, későn járt haza. A feleség ezt érezte ugyan, de az otthon lévő gyerekek miatt volt társasága, hasznosnak érezte magát. Amikor a gyerekek más városba mentek tanulni, hirtelen egyedül maradt otthon. Ekkor ültek le a férjével és mondták el egymásnak, melyikük hogyan képzei el a kettesben töltött napokat. Átbeszélve a fix programokat, kijelölték azokat a napokat, amikor mindketten otthon vannak, lesznek. Ezeket a napokat figyeltek, hogy közös programok legyenek: közös sport, vacsora, színház. Felszabadító volt, hogy nem kellett alkalmazkodni a gyerekek programjához (anya-taxi), spontán programokat is lehetett szervezni. Az intim együttlétek is spontánabbak lettek, hisz nem zavart be a kamaszok késő estig tartó mozgása a lakásban. A barátokra is több idejük maradt. Hétfévenként pedig örülnek, ha ismét tele a ház a hazaérkező gyerekekkel.

Az új életszakasz tőlünk megújulást igényel. Vegyük észre az új „színeket” a belső hangokban, érzelmekben a házassági eskünk megújításakor. Erre jó lehetőség az ezüstitakodalom vagy bármely házassági évfordulónk megünneplése. Az új kihívások új áldozatokkal is járnak, melyeket felajánlunk a kegyelmi tőkébe, és cserébe új kegyelmeket kérünk és kapunk. Háromszor Csodálatos Anyánk

segítségével megismerjük a lelki hadviselés új színtereit. Minden nap feltöltjük a szívünket a Jóistentől kapott apró örömökkal, hogy kapcsolatainkban legyen miből osztogatnunk. Imáinkban hordozzuk és szeretettel gondolunk a távollévőkre.

Ahol a lakásban van háziszentély, ott a házaspár már meghívta a Szűzanyát az otthonába, hogy lakjon velük. Amikor megosztottuk vele az otthonunk, az életünk, és kértük, hogy legyen a nevelőnőnk, nemcsak a gyereknevelésben való segítségre gondoltunk, hanem a magunk nevelésére is. A gyermeknevelés és a vele járó napi gondoskodás feladatának megszűnésével most több időt szánhatunk magunkra, ami az önnevelés lehetőségét helyezi előtérbe. „Királynőnk, Veled örömmel” jelmondatunkban királynőként szólítjuk meg a Szűzanyát, ami új szemszögből értelmezi a napi kapcsolatunkat. Egy királynőnek nagy hatalma és nagyszabású tervei vannak, amihez kiváló munkatársakra van szüksége. Ez számunkra inspiráló lehet, hogy magasabb fokozatba kapcsoljuk az önnevelésünket és különleges kegyelmeket is kérjünk új elhatározásainkhoz.

Természetesen mindig fellépnek zavaró körülmények, és a gyakorlatban könnyen háttérbe szorulhatnak az eszményeink és nemis elhatározásaink. Az „üres fészek” hálás terep a gonosz számára két okból is. Az első: ha lazul a feladatok sora, a rendetlen gondolataink könnyen szárnyra kaphatnak. A másik: az „üres fészek” a gyermekeink hiányára utal, amit nem nehéz veszteségként megélni, néha kicsit fáj is.

Kentenich atya egyszer XII. Pius pápát idézte: *Az imának hosszú a karja.* Majd hozzátette: *Az én imámnak is hosszú karja van. Az ima által részesülünk Isten mindenhatóságában.*

Egy édesapa, hogy ne feledkezzék meg a távollévő gyerekeiért naponta imádkozni, kitalálta magának a „redőnyimát”. Kialakult gyakorlata volt ugyanis, hogy az emeleti üres gyerekszobákban reggel felhúzta a redőnyöket, este pedig leengedte őket. Ettől kezdve a redőnyök húzogatása közben mindig imádkozott, és ettől sokkal derűsebben végezte ezt a munkát. Reggel, amikor felhúzza a redőnyt, és a szoba megtelik az áldott nap sugaraival, így fohászodik: Istenem, áldd meg gyermekeinket, XYZ...-t, hogy szereteted

és bölcsességed fénye vezesse őket a mai napon! Királynőnk, Szűz Mária, vond magadhoz az ifjú szíveket, segítsd őket a döntéseikben, hogy gyümölcsöző legyen az életük. Amen. Este pedig, amikor a szobák már sötétek és leengedi a redőnyöket: Istenem, védelmezd gyermekeinket, XYZ...-t a sötétség erőtől, és ajándékozd meg őket a jó pihenés kegyelmével! Háromszor Csodálatos Anyánk, kérlek, gondoskodj gyermekeink nyugalmáról, imádkozz értük, nyugtasd meg és vigasztald őket, hogy reggel kipihenten és derűsen ébredjenek! Amen.

Fontos ugyanakkor, hogy ne csak a szívünkben maradjon hely a távollévő gyermekeink számára, hanem a lakásunkban fizikailag is. Egy baráti családban mesélték, hogy a nagyfiú, miután Budapesten kapott állást és ott albérletbe költözött, mennyire meglepődött, hogy egyáltalán felvetődött az ő otthoni szobájának a megszűnése a testvérei javára. A szülők rögtön belátták, a fiuk számára ebben a stresszes új helyzetben segíti a leválás biztonságát, ha a családi fészek birtoklása átmenetileg még megmarad, ezért a ritkábban használt dolgozószobájukat rendezték be a nagyfiú bútoraival. Így a tesók is megkaphatták a régóta várt külön szobát.

Persze a gyerekek különbözőek. Egy másik családnál a fővárosban dolgozó nagyfiúnak elég, hogy látja a fényképét a többieké között a háziszentélyben, és ha kedve van, akkor odaülhet anya zongorájához megszólaltatni egy kedves régi dallamot.

„Üres fészek” gazdákból ügyes „fészbuk” használók lehetünk, ha például létrehozunk egy családi zárt csoportot a gyerekeink számára. Ezen keresztül olyan közléseket jeleníthetünk meg, amit a többi tag is láthat, ha megnyitja ezt az üzenő ablakot. Öröm forrása lehet napi szinten, akár egy rövidke bejegyzés is.

Kentenich atya a világ kísértéseivel szemben az isteni és testvéri elköteleződés megerősítését tartotta szükségesnek. A rábízott seminarista fiúkat ezért meghívta a Szűzanyával megkötendő Szeretetszövetségre, ami 1914. október 18-án létre is jött. Nem sokkal ezután a fiúkat elvitték az I. világháború frontjaira, és a kollégiumukat átalakították hadikórházzá. A „se fióka, se fészek” helyzetben Kentenich atya új eszközöket keresett a megkezdett lelki munka folytatásához. Aktív levelezéssel tartotta fenn a kapcsolatát a távoli

kaszárnnyákba és harcterekre került testvérekkel (így nevezték egymást a tagok a Mária-kongregációban). Hogy az információk kicse-
relését és a fronton szerzett szörnyű tapasztalatokról szóló párbe-
szédet serkentsen, lapot alapított *Mater ter admirabilis* (Háromszor
Csodálatos Anya) címmel, amely főképpen a testvérek leveleit tar-
talmazta. *Kölcsonös biztatás nehéz időkre a veszélyeztetett ideálun-
kért folyó harcban* – hangzott az alcím, és az előfizetők száma 200-
ról 2000-re tízszeresedett másfél év alatt.

Kentenich atya „Otthon-dal” című imájának utolsó versszaká-
ban is megjelenik a harcban álló ország képe, de ez a lírai írás már a
II. világháború idején keletkezett:

*Ismered az országot, a harcra készet,
amely győzedelmeskedik minden vészen:
ahol szövetkezik Isten a gyengékkal,
és kiválasztja őket eszközének;
ahol hősieen mindnyájan benne bíznak,
és nem saját erőikre hagyatkoznak;
ahol készek életüket odaadni,
szeretettől lelkesülten fölálldozni?*

*E csodálatos ország ismerős nekem,
Tábor fényében napsütötte otthonunk,
hol Háromszor Csodálatos Asszonyunk
kedvenc gyermekei között lankadatlan
minden szeretetadományt megjutalmaz:
csodálatos lényét nekik megmutatja,
életüket termékeny gazdagítja;
hazám nekem ez ország, Schönstatt, életem!*

Nehéz elképzelni, hogy ezeket a fennkölt sorokat Kentenich atya
hároméves rabsága idején írta a dachau koncentrációs tábor min-
dennapos borzalmainak árnyékában. Ez a vers is bizonyítja, hogy
Jézus legyőzte a halált, és hűséges ígéretéhez, hogy velünk marad
minden nap és minden helyzetben, és hogy az Ő egyházán, bár ül-
dözést szenved, de a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. Az egyházi

rend szentségében Jézus él, ugyanúgy, mint a házasság szentségében is. Jézus és Mária mindenhol ott van velünk, csak a szívünk nyitottsága kell hozzá, hogy ezt érzékeljük is.

A mi Királynőnk olyan, mint a sakktabla nagyhatalmú királynője, vagy hivatalos nevén a „vezér”. Ő a legerősebb figura, ezért főszervezője mind a védekezésnek, mind a támadásnak. Mária is hatékonyan szervezi Jézus országának építését és védelmét. Épp úgy szíven viseli a „gyalog- vagy lovas vitézei” sorsát, mint amennyire ügyel a „bástyák” állapotára is.

A gonosz támadásai ellen nekünk, a várvédőknek, követnünk kell a haditervet, melyet vezérünk, a Királynő naponta számon is kér. A lényeg, hogy tudjuk, mit akarunk. Ezért a jelszó: tudatosság!

- Tudatosítjuk magunkban gyermekségünket, hogy erőtlenségünk tudatában Isten erejébe kapaszkodhassunk minden helyzetben.
- Tudatosan elköteleződünk a szeretetkapcsolatainkban, újra és újra kimondom Jézusnak: a tied vagyok! Kimondom Máriának: a tied vagyok! Kimondom a társamnak: a tied vagyok!
- Tudatosan megtervezem az időbeosztásomat, és ha munka, akkor az legyen munka, ha pihenés, akkor az legyen pihenés, és ha kikapcsolódás, akkor az legyen kikapcsolódás. Fontos az arányosság, mert nem a mennyiségre törekszünk, hanem a minőségre.
- A lelki életben sem árt a tudatosság, ezért a napirendemben legyen meg az ima és a lemondás helye is.

Tehát meghívjuk Királynőnket a megüresedett otthonunkba, és ha nagy a lakásunk, akkor azt mondjuk: *Királynőnk hozhatod az udvartartásod és a vezérkarod is! Örömmel látunk benneteket!* Királynőnk jelenléte „hatalmi központtá” alakítja a házunkat. Ha Ő a mi üres fészkünkben állítja fel a trónusát, akkor abból „sásfészek” lesz, amolyan hegycsúcsra épített, erős vár. Ez Jézus kívánsága is, hisz a „hegyi beszédben” így buzdítja követőit: *„Ti vagytok a világ világossága. A hegyre épült város el nem rejthető. És ha világosságot gyűjtanak, nem teszik véka alá, hanem a tartóra, hogy világítson a ház minden lakójának. Így világítson világosságtok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és magasztalják mennyei Atyátokat.”* (Mt 5,14-16)

Az ima ereje

Petőházi Attila és Anita

Nem hajlik! Bármennyire is próbálja, nem hajlik apa térdé. Nincs mit tenni: autóba be, sürgősségire el. Mennyei Anyánk addig majd vigyáz a gyermekekre. Lényegre törően így lehetne összefoglalni egyik kedves barátunk anyai szavait, amikor arról mesélt, hogy vasárnap kellett meglátogatniuk a kórházat, ahol a beteget megvizsgálták és közölték, hogy műtétre lesz szükség minél előbb. A család a várólistára ügyet sem vetve kezdett este imádkozni azért, hogy már másnap megtörténjen a műtét. Másnap, hétfőn, a történetek mesélése közben négyéves fiuk többször megállt és megszólalt: Anya! Apát ma műtik! Ügyet sem vetettek a kicsi határozott kijelentésére. De két óra múlva érkezett az sms, hogy a műtő felé tartanak és kéri az imát. A férj már lábadozik.

A Szent Pál apostol által írt szeretethimnuszban olvashatjuk: „Gyermekkoromban úgy beszéltem, mint a gyerek, úgy gondolkoztam, mint a gyerek, úgy ítéltém, mint a gyerek. De amikor elértem a férfikort, elhagytam a gyerek szokásait.” (1Kor 13,11) De felmerülhet bennünk a kérdés, vajon a kisedés szokások mellett nem felejtünk-e el kicsinek lenni. Talán azt tapasztalhatjuk magunkon is,

hogy a gyermeki gondolkodás mellett a mély hitünket, az ősbizalmunkat, őszinte, egyszerű imaéletünket is hajlamosak vagyunk olykor-olykor feladni.

Bárcsak mi is így tudnánk hinni az ima erejében! A gyermek még egyszerű, tiszta lelkével bízik és hiszi azt, hogy amit a jó Istentől kér, azt megkapja. Teszi ezt annak ellenére, hogy még nem olvasta Krisztus egyik alaptörvényét: „kérjétek, és kaptok” (Lk 11,9).

Ők talán jobban érzik azt, amit nekünk, felnőtteknek, nem árt tudatosítanunk: egy keresztény ember számára az ima nem az utolsó lehetőség, hanem az első.

Kentenich atya azonban arra is felhívta a figyelmet, hogy az ima nem csupán gyámoltalanságunk jele, hanem maga is nagyhatalom. XII. Pius pedig azt mondja: „Az imának hosszú a karja.” Az én imámnak is hosszú a karja. Az ima erejével, hittel élni nem csupán gyermeki bizalomra tanít és alázatra nevel, hanem minket részesít Isten mindenhatóságában is.

Ma is léteznek csodák! Például amikor egy súlyos beteg esetében az orvosok nem tudnak már mit tenni, de az ima közbenjáró ereje Isten mindenhatóságával egyesül és a beteg meggyógyul.

Ha látszólag minden teljesen természetesen megy, akkor is természetfeletti, isteni beavatkozásról van szó. Amikor éppen akkor indul el valaki a parkolóból és azt a helyet hagyja maga mögött, amire annyira szükségünk volt, amiért imádkoztunk.

Isten a javunkat akarja. Sokat tehet az igazak állhatatos imája. Illés imádkozott, az eső pedig alázódult. (1Kir 18,41-46) A föld meghozta gyümölcsét. Sok szent mondja: néhány dolgot nekünk ajándékoz Isten anélkül, hogy kérnénk. Hiszen ő az Atya. Más javakat akkor ajándékoz, ha egyszer kérjük, megint másokat, ha hétszer ostromoljuk, vagy ha nagyon sokszor kérjük. Soha nem szabad azt mondanunk: „Most már elég. Már tizenkétszer imádkoztam!” Nem, állhatatosan kell imádkoznunk.

Ahogy az egy kisfiúcska tette. Nagyon vágyott egy piros baseball sapkára. Egyik közös családi esti imában sem felejtette el ezt megemlíteni. Miután pedig az apuka kerek perec azt mondta a fiúnak, hogy ez a kérése felesleges, mert nem vesznek neki, a fiú eszténként, ennél a résznél, száját eltakarva suttogetta el az imáját. Né-

hány hét elteltével megcsörrent a telefon és az apuka testvére azt kérdezte, hogy kell-e nekik egy piros baseball-sapka, mert szívesen adnának egyet...

A Szűzanya is imádkozott. A Szentírásban Mária úgy jelenik meg, mint az imádkozó, a kegyelemmel teljes, a Krisztust hordozó, aki példaképünk az imában. Mai szavakkal élve, ő lehet a mi személyi edzőnk az imában. Forduljunk hozzá bizalommal, ha „fogytán a borunk”. Minden imádság meghallgatásra talál a maga módján, mert a mindennapi gondok közepette is van egy Atyaisten, egy Anya, akik kérésünket elfogadják. Azonban ne lepődjünk meg, ha a kérésre várva várt „igen” helyett Atyánk válasza az, hogy „neked most másra van szükséged”.

Nap, mint nap magunknak kell megtennünk, amit csak lehet, de úgy kell imádkoznunk, mintha mindent Istennek kellene véghezvinnie, hogy azután a nap végén akár egyedül a rejtekben, akár a családdal együtt a szőnyegen összekuporodva adhassunk hálát a kegyelmekért, amit a nap adott. Ugyanúgy, ahogyan a finom ebédet megköszöntük, függetlenül attól, hogy csak tökfőzelék volt aznap, vagy a pörkölt után jutott még egy kis somlói galuska is.

Az ima azt jelenti, hogy Istennel beszélgetünk. Kentenich atya szerint: „Igazi férfimódra kell gondolkodni és érezni! És ki a férfi? Aki tud térdepelni és imádkozni!” Ez mindenkire érvényes: férfire, nőre egyaránt.

Ahogy az a férj, aki nemcsak férfivá, de négyszeres apává is vált az ima erejére támaszkodva. Nagyon vágyott egy fiúgyermekre (a három leány után), ezért esténként letérdelve imádkozott és Szent Antal közbenjárását kérte, hogy fia lehessen (nem is sejtette, hogy felesége könnyezve-mosolyogva figyelni őt) és Antal megszületett.

Egyszer egy édesanya a püspökének panaszkodott: „Püspök atya! Olyan sokat beszélgetek a fiammal Istenről, de nem látok semmi változást.” A püspök válaszul csak annyit kérdezett: „És mennyit beszélget Istennel a fiáról?”

Hasonlóan az elhagyott templomtoronyhoz, melybe denevérek és baglyok fészkelik be magukat, ha a mi lelkünkben is hosszan hallgatnak az imádság harangjai, minden, ami csak akar, akadálytalanul behatolhat és megtelepedhet. Mihelyt az imádság harang-

zúgása csendül elő a lélekből, elűz mindent, ami szemben áll Istennel, legyenek azok bár kétségek, félelmek vagy reménytelenség.

A harangozói feladat nem egyszerű, hiszen kitartást, rendszereséget és nagyobb harangoknál bizony kellő összefogást igényel, de a harang zúgása a mennyekig elér és a viharfelhőket is elűzi.

Csendüljenek fel mind gyakrabban otthonainkban az imádság harangjai, legyen a családi ima a nappal kulcsa és az éjszaka zárja, mert, ahogy Szent II. János Pál pápa mondta: „Az a család, amelyik együtt imádkozik, együtt is marad.”

Öregeink, betegeink értéke

Dancsok Tamás és Edina

Korunk előregedő társadalmában különösen sok idős ember várja az utánuk jövő generáció segítségét. Életünk során elkövetkezik egy (élet)szakasz, amikor azt vesszük észre, hogy egyre több idős, beteg vesz minket körül, olyanok, akik a mi gondoskodásunkra szorulnak. Általában ez az az időszak, amikor gyerekeink már az önállóság küszöbén állnak, egyre kevésbé vannak ráutalva fizikai gondoskodásunkra, annál inkább szükségét érzik azonban annak, hogy lelki-szellemi háttérként – időnket nem kímélve – ott legyünk a közelükben és tanácsainkkal támogassuk, bátorítsuk őket. Ebben az életszakaszban a munkánkban, hivatásunkban is elérjük az „utazási sebességet és magasságot”. Ez nyolc órán túli napi munkaidőt és olyan felelősségteljes munkát jelent, amelyet mi akartunk, amelyért megküzdöttünk, amelyre mások bátran hagyatkozhatnak. Szüleink, rokonaink éppen ebben az időszakban, lassan vagy hirtelen, de olyan helyzetbe kerülnek, amely szintén időt, energiát nem kímélő külső segítséget igényel. A mi támogatásunkat kéri, kimondva, kimondatlanul ránk vannak utalva, tőlünk várják öregkoruk, betegségük gyakorlati megoldását. Mi pedig ott állunk „nulla” tartalék idővel, kötelezettségeinktől szorongatva és tudjuk, nem térhetünk ki a feladat elől...

Az olyan nagycsalád, amelyben három generáció egy házban, lakásban él, ma már ritka. Külön él a nagyszülő a gyerekeitől, de a gyerek gyereke, az unoka is elmegy otthonról, amint csak teheti. Nem csak idős korban, már előbb is komoly szervezést, időt, energiát igényel, ha egy beteg gondozását kell megoldanunk a családban, hát még ha ez hosszabb, netán visszafordíthatatlan állapot.

Nemcsak a mi részünkről nehéz ez a helyzet. Az idős, beteg ember szenvedhet attól is, hogy nem bírja már úgy, mint régen, hogy küszködik a csökkentértékűség gondolatával, a feleslegesség érzésével. Az olyan kijelentések, mint „én már csak bajnak vagyok”, „mondj valamit, ami szép az öregségben”, vagy éppen, hogy „az

öregedéssel a rossz tulajdonságok felerősödnek, a jók meg eltűnnek”, visszatérő véleményként kísérik a beszélgetéseket.

Középkorú édesapa nyolcvanéves édesanyja hirtelen kórházba került. Súlyos betegséget állapítottak meg nála és egy ideig úgy tűnt, pár hete van hátra. Amikor meglátta fiát, szinte az első mondata ez volt: Mit ér egy szenvedéssel teli élet?

Dédi már semmit nem tudott csinálni, mindenben a többiek segítségére volt utalva. De imádkozni tudott. Imakönyvében fel voltak sorolva a családtagok, akiket egyébként már összekevert, és nem tudta pontosan, ki kinek a kije, de a felírt tizenhárom emberért minden nap elmondott egy-egy rózsafüzért.

Nagycsalád általános iskolás gyerekekkel, idős nagyapával együtt él, nem túl nagy lakásban. Arra nincs sem hely, sem szándék, hogy teljesen elkülönítve éljenek. A gyerekek néha berohannak a nagyapához, aki örömmel veszi a vidámságot, de csak mosolyával tudja kíséni őket, mert már két bottal is csak nehezen jár. Amikor legutóbb náluk jártunk, a szobában vacsorázott, a tányért oda téve, ahol éppen egy kis helyet talált, a konyha ugyanis foglalt volt. Letörtnek vagy elkeseredettnek sohasem láttuk őket, mindig jó a hangulat náluk.

Egy nagymama, aki mindig szigorú és kötelességtudó volt, környezetétől is elvárta a maximális teljesítményt. Mindig mindent pontosan kiszámolt, egyenlően elosztott, nem hagyott semmit a véletlenre. Nehezen érte őt a kiszolgáltatottság. Próbálta fenntartani a korábbi állapotot, a gyerekei életét továbbra is próbálta kézben tartani, de egyre inkább úgy érezte, hogy gyengülő kezeiből kicsúszik a gyeplő. Egy idő után rájött, hogy most más feladata van: a szolgálat. Láta gyerekei szétszabdalt életét, és elhatározta, hogy az idejével ezentúl nem ő fog rendelkezni, hanem hagyja irányítani mások szükségletei szerint.

Ahogy az öregség, úgy a betegek, de főként az öregek gondozása nem kivételes helyzet, nem csapás, nem szerencsétlenség, hanem törvényszerű, az élettel együtt járó történés. A válaszokat mi, keresztények, jól ismerjük: tudjuk, hogy az öregedés is feladat, hogy betegeink, öregeink gondozása, ápolása, támogatása az ifjabb család, a mi feladatunk. Tudjuk, ismerjük a szeretet parancsát, és törekszünk is megvalósítani azt. De vajon létté tudjuk-e váltani mindezt vagy csak nagy nehezen kibírjuk, amit ki kell bírunk?

Az idősek, betegek értéke abban rejlik, hogy Krisztust láthatjuk bennük, gondozásukkal, a velük való törődéssel Neki szolgálhatunk. (Mt 25,40) Az Úr és a Szűzanya iskolája ez, melyben öregek, betegek, és mi mind, akik segítjük, támogatjuk, ápoljuk és gondozzuk őket, növekedhetünk a szeretetben.

Teréz anya egyszer három muszlimot vitt magával a haldoklók házába. „Amikor végigmentek a haldoklók sorai között, észrevette, hogy egyikük hátramaradt. Teréz anya hagyta, hogy a másik kettő várjon rá, visszament és látta, hogy az ember sír. Megkérdezte, hogy mivel segíthetne. Ezt válaszolta: »Teréz Anya, egész életemben azt hittem, hogy Jézus próféta volt, most azonban tudom, hogy Isten, mert csak Isten adhat annyi örömet a felebarát ápolásánál.«”⁵

Az öregek előttünk járnak, mutatják az utat. Még ha nem is értünk mindenben egyet velük, tudjuk, valamit felfedezhetünk bennük, ami számunkra példaként szolgálhat, nem ritkán a hősiesség példajaként.

5 Leo Maasburg: Teréz Anya, Vigilia, 2010, 201. o.

Kentenich atya Életöröm lelkigyakorlatán fogalmazta meg ezt a jelmondatot: „Neveld magadat és másokat egyre inkább az öröme!” Ez alól a törekvés alól a nem könnyű helyzetek sem kivételek, így a betegség és az idős kor sem. Ez érvényes mind a betegekre és az idősekre, de ugyanúgy gondozóikra, hozzátartozóikra is.

„Zucchi atyáról mesélik, hogy lelkipásztori tevékenységének egyik fontos feladatát abban látta, hogy a rábizottakat öröme nevelje. Egy nap az atyát egy beteg szerzetesnőhöz hívták, hogy előkészítse a halálra. De a nővér meggyógyult. Évek múlva ez a nővér ismét halálos ágyán feküdt és eljött hozzá ismét Zucchi atya. A nővér megismerte és ezt mondta: Főtisztelendő Úr, amit Ön nekem évekkal ezelőtt mondott: hogy minden örömet az Úrban keressék, egész nagy fordulatot hozott a hivatásomban. És meg kell mondanom Önnek, hogy habár nem lettem szent, de az örömben és az örömből való élet egészen nagy átalakulást hozott.” (Részlet Kentenich atya Életöröm lelkigyakorlatából, 1934. október 7-12.)

Hagyjuk érvényesülni Isten akaratát. Ha ez abban nyilvánul meg, hogy el kell fogadnunk egy nagyon nehéz helyzetet, netán el kell engednünk valakit, ekkor is hajoljunk meg az Ő akarata előtt, ennél jobban úgysem cselekedhetünk. Még az is lehet, hogy a mi gondoskodni vágyó törekvéseink nem vágnak egybe betegeink, öregeink vágyaival. Kentenich atya írja a Szentség a hétköznapiakban c. könyvében: „Egy öreg nagymama, akit számos unoka sokat nyugtatott, és sokszor nem volt még egy negyedórája sem, hogy zavartalanul uzsonnázzon, azt mondta egyszer nyíltszívűen, reméli, hogy a mennyországban nyugodtan elüldögélhet az uzsonnája mellett.”

Köszönetet mondunk és kifejezzük hálánkat. Nem tudjuk hosszú ideig jól végezni szolgálatunkat, ha nem merítünk lelki forrásainkból. Jó, hogy gondoskodó Szűzanyánk segítségére is számíthatunk, jó, ha imádkozunk a ránk bízottakért, jó, ha kérünk, és jó, ha köszönetet mondunk: az erőért, az ajándékokért, azért, hogy szolgálhatunk. Nehézségeinkkel való küzdelmeink felajánlásával gyarápíthatjuk a kegyelmi tőkét, amelyből magunk is merítünk. Szép, ha minderről öregjeinkkel is tudunk beszélni, ha rá tudjuk irányítani figyelmüket a köszönet, a hála és a felajánlás értékeire, csodálatos

eredményeire. Így együtt simulhatunk Isten tenyerébe, alakulhatunk azzá, akit Ő rólunk elgondolt.

„Sok évvel ezelőtt olvastam egy tiszteletreméltó öreg papról, aki szintén jubileumot ünnepelt. És ahogy az ilyen jubileumokkor lenni szokott, mindent összehordtak, amit csak tudtak; és sok minden összejött, amit erről a papról elmondhattak. A hála-himnuszok végén felállt az ünnepelt és ezt a magyarázatot fűzte hozzá: »Igen, sok mindent felsoroltak, amit elérhettem az életben...« És akkor kitörtek belőle a könnyek és így mondta: »Mindezt a kedves Szűzanyának köszönöm!«”⁶

⁶ Idézet Kantenich atya ezüstmiséjén mondott beszédéből

A krisztusi új ember anyja és mintaképe Mária

Joseph Kentenich
1954. március 1. – 1954. március 31.
nagybőjti előadássorozatából

1. Felhívás áldozatkészésre és áldozatokra

„A legnehezebb dolog a Mária-tiszteletben a keresztény kötelességekhez való állandó hűség, főleg a mindennapi élet fárasztó, láthatatlan áldozataihoz a vezeklés, az alázat és a szeretet szellemében.” „Jónak és kívánatosnak tartjuk mindenkit egyenként figyelmeztetni, hogy az imádságokhoz még vezeklő gyakorlatokat is kapcsoljon. Olyan vezeklést, mely legyőzi a bűnöket, mely kihajtásra készíti az erényeket, megerősíti a lelket. Olyan vezeklést, mely mindent meggyógyít és helyreállít és örömet is sugároz... Törekednünk kell arra is, hogy mások bűneiért is szabadon vállalt vezeklésekkel eleget tegyünk.”

2. Ahogy az a Mária-szeretet, mely nélküli az áldozatokkal állandóan telt kelyhet, ugyanúgy felettébb gyanús az a szeretetszövetség is, mely egyúttal nem egy áldozatszövetség. Az ilyen szeretetszövetséget hamisnak és babonásnak, elbizakodottnak vagy legalábbis tökéletlennek kell mondani és helyteleníteni, vagy idővel a leggondosabban felülvizsgálni, megjavítani és tökéletességre vezetni.

3. Nem szabad „Mária” nevének több erőt tulajdonítanunk, mint az Úr nevének. Az Úr ünnepélyesen kinyilvánítja: „Nem az fog bemenni a mennyek országába, aki azt mondogatja nekem: Uram, Uram, hanem aki megteszi Atyám akaratát.” (Mt 7,21) Ugyanezeket a szavakat Mária szájába is adhatjuk: Nem az fog bemenni a mennyek országába, aki azt mondogatja nekem: Anyám, Anyám, hanem aki megteszi Atyám akaratát. Csak így kapja meg valódi teljességét

saját életerve: „Íme, az Úr szolgálóleánya vagyok” (Lk 1,38), valamint az ünnepélyes figyelmeztetés: „Tegyétek meg, amit mond nektek!” (Jn 2,5) Ha ez nem így lenne, akkor vakmerően felborítaná az Evangélium minden alapelvét és követelményét. Mi értelme lenne akkor az Úr szavának a keskeny útról és a szűk kapuról, vagy a legkomolyabb figyelmeztetésnek az erőszak alkalmazásáról és arról, hogy az üdvösségünkön félvé és remegve munkálkodjunk? (Mt 7,14; 11,12)

4. Nem számít semmit, hogy a jóakarát ellenére mindig újra el-esünk és engedményeket teszünk öröklött és szerzett gyengeségeinknek. Addig, amíg jók akarunk lenni, minden bűn és hiba ellenére is „a bűnösök menedékének” kedvenc gyermekei maradunk, ahogy ezt a hétköznapi tapasztalat és számtalan legenda is hirdeti. Erre ösztönzi őt az anyai szeretete, mely megkülönböztetett melegséggel és bensőséggel hajlik le a legszegényebb és leggyámoltalanabb gyermekekhez.

5. Ezt kívánja tőle Fia példája, aki az akkori kor szokása ellenére egy asztalhoz ült a vámosokkal és a bűnösökkel (Mt 9,11), aki szó nélkül hagyta Mária Magdolna bűnét és nem tett keserű szemrehányást a házasságtörő asszonynak sem (Lk 7,47; Jn 8,11), aki magát a tékozló fiú apjaként, irgalmas szamaritánusként és a jó pásztor képében mutatta be (Lk 15,11-31; Lk 10,30-37; Jn 10,11-16), aki Lázár barátja sírjánál és Jeruzsálem felett, annak szomorú helyzete felett keserűen sírt (Jn 11,35; Mt 23,37) és a kereszten odaadta legdrágább vérét a bűnösökért.

6. „Én vagyok a megtérni akaró bűnösök anyja” – mondta a Szűzanya egyszer Szent Brigittának, ami annyit jelent, hogy Mária a bűnösök anyjának bizonyul vagy azáltal, hogy már kiesdekelte a számukra a megtérés és a mély bűnbánat akarását, és megszilárdítja ezt az akaratot és a jóban megerősíti; vagy azáltal, hogy meleg anyai szeretettől, valamint a bizalomteljes segélykiáltásoktól indítva a bűnösök akaratának e megváltoztatásán fáradozik. És a tapasztalat bizonyítja, hogy számtalan sok esetben célhoz is ér az Isten és az

emberek szíve feletti hatalma miatt. Ilyen az ő állása Isten országában, mint Krisztus és a kereszténység anyja, aki az evangélium legkomolyabb követelményeit mindenütt gondosan figyelembe veszi.

7. Krisztus anyjaként egyedülálló módon formázza Krisztust. Mint anyánk, nagy, Krisztust formázó nevelőnként áll előttünk, akit Krisztus az utolsó rendelkezésével megbízott, hogy tanulni kész és nyitott gyermekeit megfeszített és megdicsőült alakjának lehetőleg tökéletes másaivá képezze. Mivel a szentelés egy kölcsönös szeretetszövetséget jelent, mindkét felet köti. Máriát újra anyánkká és királynőnké választjuk, vagyis a részünkről ismételten felruházzuk azokkal a nevelői jogokkal, amelyekkel isteni rendelkezésből kifolyólag amúgy is rendelkezik.

8. Ezáltal feltétlen készséget mutatunk arra, hogy Krisztus tökéletes képmásává formáljon és képezzen bennünket. És ő ezen az új jogcímen újólag kézbe veszi nevelésünket. Ha korábban a szülés és az örökség jogán már anyánk és nevelőnk volt, úgy mostantól fogva a kölcsönös választás jogán is az. És mivel a szentelés által biztosítjuk alakíthatóságunkat és egyetértésünket, ezzel legalább elvileg elhárultak nevelői tevékenységének legfőbb akadályai. Így aztán a szokásos kiválósággal könnyen teljesíteni tudja rajtunk nevelői megbízatását.

9. Ha nevelőként magára vállalja is a fő feladatot, mégis rá van utalva együttműködésünkre, önnevelésünkre. Ez egy törvény Isten országában. Ezért ügyel a leggondosabban arra, hogy önnevelésünket beindítsa és áldozatkészségünket állandóan ébren tartsa. Ezt fejezi ki a rövid, programszerű követelmény: „Ezt az önmegszentelést kívánom Tőletek. Hozzatok nekem szorgalmasan adományokat a kegyelmi tőkébe!”

10. Ezek a józan utalások, melyek a legmagasabb követelményeket támasztják velünk szemben, nagy megtiszteltetést jelentenek a számunkra. Úgy érezzük, hogy köszönetet érdemlően komolyan vesznek bennünket. Mindez egyúttal érvényesen bizonyítja az „Irgalmasság Anyjának” irgalmasságát is. Kíméletlenül, a gyengeség iránti engedmények nélkül leveszi a kötést a szemünkről és legalább nagy vonalakban, teljesen kielégítő világossággal megmutatja, hogy mit várnak tőlünk.

11. Egyúttal biztosítja nekünk a „Keresztények Segítségé” anyai védelmét is. Mint „Nagyokosságú Szűz”, nem támaszt irántunk olyan követelményeket, melyeket a segítségével ne tudnánk teljesíteni. Mint a „Jó tanács és az isteni kegyelem Anyja”, mint „hatalmas, jóságos és hűséges Szűz”, kipótolja azt, amire képtelenek vagyunk. Így kívánja ezt a kölcsönös szeretetszövetség jellege. Ebben rejlik nagy értéke egy olyan korban, amikor a nevelés nehézsége mindehütt a legmagasabbra fokozódott.

12. A szeretet teremtő és hasonlóvá alakító ereje

A máriás magatartás és a Máriához való kötődés feltételezi egymást. A kötődés foka meghatározza a magatartás (hasonlóságának) fokát. A máriás magatartás feltételez egy megfelelő fokú kötődést. A kötődés a magatartás lelkének forrása, és a magatartás igazolja a kötődés valóságát és mélységét. A kedves Szűzanya élete, példája idővel magától tükkorré válik a szeretet-partnere számára. A szeretet ereje felébreszti az áldozat(készség) erejét, mely belső hatalommal a másik utánzását sürgeti.

13. Az igazi Mária-szeretet nemcsak mély hódolatot jelent Mária nagysága és méltósága előtt, nemcsak a hatalmába és jóságába vetett mély gyermeki bizalomból él, hanem a legkomolyabb igyekezettel arra törekszik, hogy erényei utánzásával hasonlóvá váljon hozzá. Ezért figyelmeztet így Szent Bernát: „Sohase fogyjon ki a szádból Mária, sohase engedd ki a szívedből őt, és hogy megszerzed közbenjárásának segítségét, kövesd mindig magatartásának példáját! Ha szeretitek Máriát, ha meg akarjátok nyerni tetszését, utánózzátok a példáját!”

14. A Mária-tisztelet legmagasabb foka abban áll, hogy az ember gondosan utánozza azt, akit tisztel. Szent Bonaventura így buzdít: öltük magunkra örömmel Máriát. Ragyogjon elő szokásainkból és sugározzon tetteinkből!

Forrás: P. Joseph Kentenich: *A krisztusi új ember anyja és mintaképe MÁRIA*. Családakadémia-Óbudavár Egyesület, Óbudavár, 2004

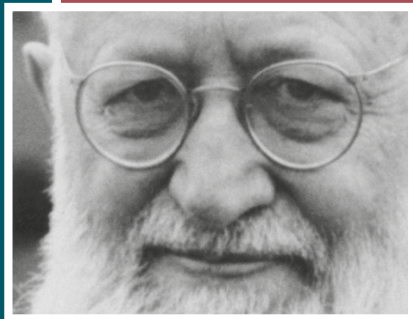
ISBN 978-615-5490-11-8

9 786155 490118

„Azt, hogy Királynőnk életet ad, azt személyesen is megtapasztalhattuk a közelmúltban egészen közvetlen módon. Megérintett minket

a gondolat, hogy mozgalmunk a Szűzanya megkoronázására készül, és egy idő után az a vágy is megszületett szívünkben, hogy mi, mint család, a saját háziszentélyünkben is megkoronázzuk a Szűzanyát, királynőnként fogadjuk el Őt. Különösen foglalkoztatott min-

ket az a gondolat, hogy keressük az életünkben azokat a területeket, ahol nehézségeket, problémákat, hiányt élünk meg, és hívjuk meg a Szűzanyát, hogy Ő legyen ezen ügyeink királynője. Pótolja ki, javítsa meg, virágoztassa fel mindazt, ami nekünk nem megy. Akkoriban már régóta vágyakoztunk arra, hogy a jó Isten egy új étellel ajándékozzon meg minket. A gyerekek is állandóan mondogatták, hogy szeretnének még kistestvért, de a vágyott kisbaba nem akart jönni. Ezért a Szűzanyát az Új Élet Királynőjévé koronáztuk. Az új élet hamarosan kopogtatott, és tizenegy hónappal azután, hogy a Szűzanyát megkoronáztuk, megszületett családuink legifjabb tagja. Kentenich atyával együtt mi is megtapasztalhattuk, hogy »a Szűzanya közbenjáró segítségét és anyai szívét egészen egyedülálló módon a rendelkezésünkre bocsátotta.«»

(J. Kentenich)